

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING 19. ÅRGANG NR. 3 SEPTEMBER 2005

De moderate er de farligste

De hadefulde helvedesprædikanter ved man, hvor man har, så man kan træffe sine forholdsregler, og der er i de europæiske lande en voksende vilje til at udvise dem.

Med de mere stilfærdige og tilsyneladende moderate er det betydeligt sværere, og der er flere eksempler på, at veluddannede og tilsyneladende vel integrerede muhamedanere pludselig er sprunget ud som dødelige terrorister.

Men de fredsommelige muhamedanere, som stilfærdigt passer deres arbejde, er i virkeligheden de allerfarligste, for de giver næring til myten om, at muhamedanismen kan udfolde sig med moderation og tolerance.

De fredsommelige muhamedanere får folk til at acceptere den fortsatte indvandring, - hvorefter fælden klapper efter nogle år, når muhamedanerne er blevet i flertal.

Om de tilsyneladende moderate så stadig vil være tolerante overfor de vantro, gives der ingen garanti for, men virkeligheden i lan-

de med muhamedansk flertal er ikke just opmuntrende.

Et eksempel på den tilsyneladende

Tidende 7/8 tager afstand fra de hadefulde imamer, som hun har hørt i sin families moske, - angiveligt til forargelse for både Rushy og hendes tolerante forældre.

Det lyder da opmuntrende! Her er nogle muhamedanere, som tager afstand fra had og intolerance!

Men man skal ikke lade sig narre. Tolerancen er ren kosmetik!

Sandheden er, at Rushy Rashid Højbjerg ikke er blevet ny dansker.

Det er hendes mand, Jens Harder Højbjerg, som er blevet ny pakistaner.

For at kunne blive accepteret af Rushy Rashids "tolerante" familie og for at forskåne den tilkomne for æresdrab eller forstødelse fra familien, blev han nødt til at konvertere til muhamedanismen. Og de fælles børn opdrages nu til gode muhamedanere.

Så langt rækker "vel integrerede" muhamedanernes tolerance!

Det er et beklageligt faktum, at skal tolerancen og intolerancen leve sammen, så vil det altid blive på intolerancens præmisser.

Det er tolerancens død.

H. V.

Muhamedanere stormer gennem fæstningsværkerne til byen Laodicea i 636. De moderate er underrepræsenteret på billedet, der er malet af W. S. Bagdatopulos.

moderate og tolerante muhamedanere er den pakistanske journalist Rushy Rashid Højbjerg, som i Berlingske

tolerancens præmisser.

Det er tolerancens død.

H. V.

Indvandringens reelle problem

Det altoverskyggende problem er og bliver den store demografiske vækst i antallet af "moderate" muhamedanere her i Europa - og at indse umuligheden i at kunne pille de farlige elementer fra af denne store masse. Læs

side 3

Nej til stormoskeen i Århus !

En moské i hjertet af Århus vil være et slag mod den kristne kultur og blod på tanden for islamisk erobringstrang. Hvis planerne herom føres ud i livet, vil det selvfølgelig have følger for hele landet. Læs

side 11, 12 og 13

Tyrkiet i EU - en elendig idé

Tyrkiet er ikke europæisk land og hører derfor ikke til i EU. Et ligeværdigt samarbejde mellem EU og Tyrkiet med respekt for de store kulturforskelle er på langt sigt det bedste for begge parter. Læs om Europa-kampagnen herfor på

side 14

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:

Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01

Giro: 4 54 75 51

BG Bank Reg.nr. 0415

Konto 454 75 51

BG-SWIFT-adresse: DABADKKK

E-mail:

danskeren@danskeren.dk

Internet:

http://www.dendanskeforening.dk

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red.),

sunedalgaard@hotmail.com

Cand. mag. Peter Neerup Buhl,

pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:

Bibliotekar Harry Vinter (formand)

tlf. 46 36 66 66

h.vinter@tiscali.dk

Dr. phil. Sune Dalgård

tlf. og fax 32 55 18 02

mobil: 26 47 21 77

Sekretær Keld Rasmussen (næstformand)

mobil: 25 89 12 00 (indtalt besked),

otier@privat.dk

Niels Bach Jensen

tlf. 26 56 54 69,

niels.bach.jensen@internet.dk

Regnskabsfører og styrelsessekretær:

Thomas Andreasen

tlf. aften/weekend 86 13 24 01

Juridisk konsulent:

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch

tlf. 49 19 15 54, fax 49 19 18 54

Mødearrangør:

Murer Poul Vinther Jensen

tlf. 61 13 00 32

Suppleanter:

Afdelingsforstander P. H. Bering,

tlf. 98 14 71 12

Sygeplejerske Kirsten Fogt,

tlf. 97 42 91 31

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt - nemlig i:

februar, maj, september og december

Gode penge efter dårlige?

Det årlige G8-møde mellem lederne af verdens rigeste nationer har nu fundet sted. Det skete i år under et vældigt medieskabt pres for at få de rige lande til at give langt større bidrag til de fattige lande og specielt i Afrika, der fremstilles som et udpint og mishandlet kontinent.

Det gamle, velkendte billede af de udnyttede og stakkels afrikanske lande, der stadig vånder sig under virkningerne af den hvide mands kolonialisme og overgreb, fik en særlig understregning ved demonstrationer og kæmpekoncerter, hvor nogle af tidens ledende popmusikere indpiskede deres simple budskab om at afskaffe fattigdommen. Virkningen synes ikke at være udeblevet. Ved mødet lovede de mægtige ledere at slette hovedparten af modtagerlandenes ubetalte gæld fra tidligere lån og at fordoble de kommende foræring fra 25 til 50 milliarder dollars.

Man erkendte ganske vist, at den hidtidige milliardhjælp ikke havde hjulpet på fattigdommen, og at en meget stor del af hjælpen var forsvundet i misregimente, nepotisme og korruption. Men vi forsikredes om, at det fremtidig ville gå bedre, og at der nu ville blive ført en strengere kontrol med midlernes anvendelse efter deres formål. De humanitære indpiskere - "the lords of poverty" - mumlede dog en del om, at der skulle meget større midler til at afskaffe fattigdommen, så der er nok en del på lager til kommende afpresningsmøder.

Ingen synes at have talt højt om, at fat-

tigdommen slet ikke er problemernes årsag, men en virkning af dem. Man kommer ikke videre, før man erkender, at selve hovedproblemet og årsagen til fattigdommen og andre misforhold er befolkningsekspllosionen, der især i mange lande i Afrika har medført en fler- eller mangedobling af folkemængden siden midten af forrige århundrede og skabt en fattigdom og mangel på midler til at løse selv de enkleste samfundsproblemer.

Årsagen til denne befolkningsbombe må søges i, at landene har modtaget den vestlige civilisations medicinske og anden teknik til at nedbringe den tidligere meget store dødelighed, mens fødsels- hyppigheden ikke er faldet tilsvarende. Resultatet er naturligvis bl.a., at børnene selv i lande, hvor skolegang tidligere var almindelig, ikke længere alle kan komme i de alt for få skoler, og at levedulighederne ikke slår til for den forøgede befolkning. Den må så delvis holdes i live med nødhjælp fra de "rige" vestlige lande, og der opstår massearbejdsledløshed og afvandring med mængder af illegale indvandrere til det forjættede Europa til følge.

Flere bistandspenge og nødhjælp hældes derfor foreløbig blot i befolknings- ekspllosionens bundløse kar. Før man får standset og vendt denne udvikling, er der derfor ikke udsigt til nogen varig bedring i landenes forhold. Store nye pengebidrag er blot at kaste gode penge efter dårlige.

S. D.

Nazisme, islamisme og tidsånd

"Det er ikke let at føre krig mod terror, for mange danskere tager ganske let på terroren.

En udbredt og populær holdning især blandt progressive danskere går ud på følgende: De mener slet ikke, at der er en fjende. Ganske som i Den Kolde Krigs epoke, hvor de sagde: 'Er russerne fjender? Du lider vist af kommunistforskrækkelse.'

De lider altså ikke af terroristforskrækkelse. Dernæst er de meget imod krig.

'Krig løser ingen problemer,' siger de og rækker ud efter rødvinen. (...)

Jo, vi har ligesom hørt det før. Det er vores egen skyld.

Jeg ved ikke, hvor ofte jeg har hørt det i sommerlandet ledsaget af en 'drinks'. I denne sommer er jeg blevet terrorist - i deres øjne. Altså de letpåkledte danske-

res øjne. Tænk hvis de havde sagt sådan i 30'erne.

Nazisterne?

'De er ikke farlige, eller det bliver da først farligt, hvis vi begynder at bekæmpe dem. Så bliver der bare flere. Og man skal da ikke skære alle tyskere over en kam. Det er også vores skyld. Vi tog alle kolonierne, tyskerne fik ingen. Det er for resten kun et lille ekstremit mindretal, der råber op, og som har misforstået nationalsocialismen. Lad os alle samarbejde.'

Ville de have sagt i 1930'erne.

Ville? Var det ikke det, de sagde? Jo. De sidder såmænd i dag rundt omkring i de store villaer og forbereder mentalt holocaust, mens de nyder de franske oste."

Hans Hauge,

lektor, dr. phil., Aarhus Universitet,
Jyllands-Posten 30/7 2005

Indvandringens reelle problem er tabu

Det altoverskyggende problem er og bliver den store demografiske vækst i antallet af "moderate" muhamedanere her i Europa - og at indse umuligheden i at kunne pille de farlige elementer fra af denne store masse

Af Peter Neerup Buhl

Drøftelsen om fædrelandets fremtid er kørt i sumpen af den stadige snak om "værdidebat" og "integration" fra den regeringsbærende fløj. Igen og igen forflygtiges det selv der, at vi står i en overlevelseskamp om jord, ikke om ord. Det bliver ikke bedre af, at der i skyggen af "Krigen mod terror" - hvor nødvendig den end er - stadig er det egentlige, demografiske problem i al sin væld, som ingen vil tale om, fordi selv de "islamkritiske" røster foretrækker at fokusere på overskuelige, relativt let håndterlige partikulære problemer. Masserepatriering er stadig tabu overalt i medier og Christiansborgpolitik.

Ægte og falske trusler

Den ledende britiske ekspert i terrorbekæmpelse, Bill Durodie, udtalte til Berlingske Tidende 8/4 2004, at det er frygteligt, hvis der kommer en bombe. "Men en enkelte bombe kan måske slå 200 mennesker ihjel. Skal hele samfundet stoppe, hvis det sker? Det er ironisk, at en elefant som det vestlige samfund er bange for en loppe som al-Qaeda. Det er helt ude af perspektiv. Vi har for eksempel langt større chance for at blive slået ihjel i trafikken end ved et terrorangreb, men de færreste sidder knugget i angst hver eneste gang, de befinder sig i en bil." I tråd hermed fastslog generalløjtnant K.G.H. Hillingsø i samme avis 22/4 04: "Vesten og vestlige værdier vil ikke kunne rokkes af terrorhandlingerne, hvis alle bevarer hovedet koldt. Uanset hvor forfærdelige terroranslagene er for dem, de rammer, så er de i det store perspektiv kun nålestik."

Som Paul Klebnikov skriver i sin bog om islamismen, *Samtale med en barbar* (2003), var terrorangrebet 11/9 2001 en fatal brøler fra Osama bin Ladens side: "Havde bin Ladens terrornetværk al-Qaeda ventet 30 år, havde muslimske indvandrere udgjort så stor en gruppe i Vesten, at de uden problemer ville have kunnet ødelægge det indefra."

Al postyret herhjemme om Hizb ut Tahrir med dets sølle 50 medlemmer er selvsagt også en venstrefløjsvildledning af problemstillingen, der skal få os til at tro, at blot den slags vildskud forsvinder, er den hellige grav vel forvaret.

Det altoverskyggende problem er og

bliver den store demografiske vækst i antallet af "moderate" muhamedanere her i Europa. Hvor umuligt det er at pille de farlige elementer fra af denne store masse, fremgår af Jørgen Ullerups portræt af terroristerne fra Madrid 11. marts sidste år (i JP 17/3 04): "Det mest foruroligende ved Jamal Zougams profil er manglen på synlige, fanatiske træk. Udadtil var han en helt normal ung mand, der endog ifølge sine bekendte i Madrid af og til gik med på natklub." Hans og hans medsammensvornes venner sagde samstemmende, at de aldrig har haft mistanke om, at de anholdte skulle være yderligtgående islamister. De gik med på fitnesscenter, de gik med i byen og gav aldrig udtryk for fanatiske tilbøjeligheder, når diskussionen handlede om terrorisme.

"Vesten og vestlige værdier vil ikke kunne rokkes af terrorhandlingerne, hvis alle bevarer hovedet koldt. Uanset hvor forfærdelige terroranslagene er for dem, de rammer, så er de i det store perspektiv kun nålestik", påpeger general K. G. H. Hillingsø

Islam er en gordisk knude

Man skulle tro, at konklusionen fra europæisk synspunkt - at generel hjemsendelse er eneste løsning - skulle være klar. Men der tænkes i alle andre baner end lige netop denne. Sigende er tonen i en reportage i Berlingske Tidende fra Frankrig, der i artiklen (fra 19. marts 2004) siges at være "i front i kampen mod terrorisme". Den angiveligt hårde

franske fremfærd skildres, og højdepunktet nås til slut: "Årelange fængslinger uden rettergang er ikke noget særsyn, og man har sågar set regulære deportationer af radikale islamister." Ja, fy dog! I snart hele Europa tages alle politimetoder i anvendelse, men det store tabu, der virker sensationelt, hver gang det overskrides, er stadig den fysiske hjemsendelse af uønskede personer, selv om det kun er nogle få af de mest belastede ekstremister, der åbent taler for vor udslettelse.

I stedet for hjemsendelse er mantraet trods alle erfaringer stadig "integration", begrundet i en splittet opfattelse af islams væsen. Fejltagelsen kommer klart til udtryk hos en af de ledende fortalere for "euro-islam", den franske såkaldte islamekspert Oliver Roy. Hans opskrift lyder (citeret i BT 15/4 2004): "Islam skal behandles som en religion med de rettigheder, det indebærer, men for alt i verden ikke som et synonym for kultur eller etnisk minoritet. For så havner vi i multikulturalismen, og her vil neo-fundamentalisterne netop forlange særregler og undtagelser."

Men islam er jo netop i sin kerne en gordisk knude af kultur, religion og politik, som ikke kan løses op, men kun hugges over, så den slet ikke er "islam" mere, hvilket det altovervejende flertal af selv "moderate" muhamedanere ikke viser nogen som helst tendens til at gå ind for.

Sigende er virkeligheden bag facaden i Kong Fahd Akademiet i Bonn. I 1995 blev det indviet med deltagelse af bl.a. Indenrigsminister Kinkel, Tysklands senere præsident Rau og Bonns overborgmester Bärbel Dieckmann, der i sin festtale sagde, at projektet gav "en enestående forudsætning for en forbilledlig tysk-arabisk og kristelig-islamisk dialog, som fremmede den fredelige sameksistens." Men på skolen blev hellig krig mod Vesten et fag, og prædikanten opfordrede til øvelser i våbenbrug. En elev på 11 år skrev i en stil: "Jeg vil gerne have terror. Jeg vil gerne være Osama bin Laden. World Trade Center skal endnu en gang brændes ned til jorden. Jeg vil gerne ødelægge hele verden."

Påfaldende mange mistænkte terrorister var flyttet nær akademiet, og det blev efter et kritisk tv-program truet af lukning. Men Schröder-regeringen reddede det af hensyn til forholdet til Saud-

di-Arabien, og overborgmester Dieckmann så en fortsat chance for skolen: "Akademiet skal være et sted, hvor mennesker fra forskellige kulturer, religioner og tilhørsforhold mødes, og stå som værn mod enhver form for vold, isolation og krav om magt." (Reportage i JP 2/11 03). Langmodigheden over for erobrerne er kort sagt uendelig, kritik uden dybere konsekvenser. Denne eftergivenhed er mønstret i hele Europa.

Intet sker reelt

Dansk Folkeparti stillede med rette før finanslovsforhandlingerne allerede i 2003 krav til regeringen om en overordnet plan for tvangshjemsendelse af afviste asylansøgere, men end ikke dette indledende skridt til et mere muhamedanerfrit Danmark er imødekommet - hvilket burde få Dansk Folkeparti til at tage sin regeringsstøtte op til nyvurdering. Partiets "trusler" fra sommeren 2003 viste sig altså at være tomme, men der gives altså ikke anden vej, end at danskerne indprentes, hvad den eneste løsning er, om det så skal ske via en Thorning-Schmidt-æra. Skønt en sådan højst ville give sovepude-"løsninger" à la de integrationsplaner igen-igen, Karen Jespersen taler for i sin bog *Til støtte for Fatima*. Men måske hellere dét end farlige sovepude-"løsninger", som langt de fleste faktisk tror hjælper noget. (Jespersens mand, Pittelkow, gør det kun lidt bedre med sin bog *Forsvar for nationalstaten*, hvor det stadig kaldes en "pligt", at vi tager imod "flygtninge" - akilleshælen i den moderne indstrømning! Se f. eks. "Asylsystemet har spillet fallit", i Berl. Tid. 26/4 03).

Hvor lidt, der reelt sker, anes af Bertel Haaders udtalelser i Berlingske 2. august 03, efter at Tyrkiet gav amnesti til kurdere. De kurdere i Danmark, der nu kunne få inddraget deres opholdstilladelse, kan klage til Flygtningenævnet, udtalte Haarder, og det er kun kurdere med tidsbegrænset ophold, der risikerer at blive sendt tilbage. Dem med permanent ophold kan ikke miste tilladelsen til at blive i Danmark, forsikrede "strammeren" Haarder. Selv han vil altså kun kappe bølgeskummet på indvandringens ocean. Ligeledes meldte der sig en masse "problemer" ved at fratage terroristen Omar Maarouf hans danske statsborgerskab, skønt det selvfølgelig i virkelighedens verden uden videre kunne gøres ved en ny lov med teksten: "Lov om indfødsrets meddelelse af 15. april 1997 ophører hermed at gælde for så vidt angår tildeling nr. 563, Omar Maarouf". (Og således kunne man prin-

cipielt forlænge listen med alle dem, et flertal i folketinget vedtager er uønskede). Og i Berlingske 15. juli 2003 klynkede Haarder, at det er "svært at forhindre flygtnings ferierejser". Det skal han og hans efterfølger jo heller ikke - men derimod forhindre, at de kommer tilbage igen!

Den danske regering har vist sig ligeså slap som den norske, der ikke har kunnet skaffe sig af med den infame Mullah Krekar.

Enhver regering ude i den store verden, herunder USA og Israel, ville selvfølgelig om ikke andet lade den slags individer komme af dage ved et "uheld" en mørk aften, men den slags tilhører jo et helt andet univers end vore vattede parlamentarikeres.

Her bliver intet af betydning gjort. Regeringens tænketank for integration un-

Islam er ikke kun en religion men er netop i sin kerne en gordisk knude af kultur, religion og politik, som ikke kan løses op, men kun hugges over, så den slet ikke er "islam" mere, hvilket det altovervejende flertal af selv "moderate" muhamedanere ikke viser nogen som helst tendens til at gå ind for. ...

der ledelse af Erik Bonnerup fastslår, at trods regeringens tiltag vil antallet af flygtninge og indvandrere blive fordoblet inden 20 år (Berl. Tid. 15/7 03). Alene i de første tre måneder af 2004 steg antallet af fremmede i Danmark med 0,4 % (JP 12/5 04). Alligevel kan selv en kritisk skribent som Niels Lillelund tankeløst efterplapre den herskende opfattelse ved at skrive, at "det, man kalder Fort Europa, vil i fremtiden blive yderligere befæstet." (JP 2/11 03). "Yderligere"?? Endnu er det jo så hullet som en defekt si!

Ægte og falske løsninger

Hvad er det, der får politikerne til dårligt nok at ville overveje tvangsmæssig

udsendelse af selv de værste fremmedelementer, skønt den både er moralsk fuldt ud rimelig og folkeretsligt lovlig? Søren Mørch fokuserer i sin bog *24 statsministre* ind på den politiske magts grundvæsen:

"Politik drejer sig om magt, magt over andre mennesker på enhver måde, man kan tænke sig til. Men magt over mennesker kan altid reduceres til et eneste fænomen - til anvendelsen af fysisk vold. Styringen af den fysiske voldsanvendelse mod mennesker - i sidste instans muligheden for at slå dem ihjel, simpelthen - er politikens domæne. Den politiske kunst handler om at begrænse og reducere anvendelsen af fysisk vold mod mennesker."

Denne bestræbelse er sikkert - under normale forhold med rette - blevet så indgroet i dansk politisk kultur, at selv "høgene" tror, at alle love kan håndhæves ad bureaukratisk og frivillighedens vej, da danskerne jo traditionelt retter sig efter lovene. Når de, der skal sendes hjem, er flintrende ligeglade med dansk lov og vil hage sig fast her i landet med det yderste af deres fingernegle, står politikerne magtesløse og i vildrede, ude af stand til at beslutte sig for at anvende ren og skær fysisk magt mod en så stor og blandet skare. Men da må de mindes om, at der er simpelthen ingen anden vej, hvis samfundet ikke på langt sigt ganske enkelt skal bryde sammen. Opdager de masseindvandrede først, at samfundets vilje til at hævde sit voldsmonopol er forduftet, kan alt selvsagt ske i fraværet af en ultimativ sanktion.

Perspektivet er jo af skræmmende dimensioner. Den store mængde druknede, som skyller op på de europæiske middelhavskyster, er tilsyneladende kun del af en lille fortrop. Den italienske efterretningstjeneste skønner, at en million desperat fattige afrikanere er rede til at bevæge sig i retning af Europa. Sahara flyder allerede med lig, hævdes det.

Rystet af de mange druknede er Italiens reaktion et krav til EU om en kvoteordning, der kan regulere tilstrømningen og fordele emigranterne. Ministerpræsident Berlusconi opfordrer endog "det kristne Europa til at række emigranterne hånden". (Reportage i JP 26/10 03). Når dette er konklusionen selv hos den mest "højreorienterede" europæiske regeringsleder, er der vist langt til en standning af islamiseringen af Europa.

Kun en konsekvent afvisning af selv den mindste, synkefærdige skude, man påtræffer i sit territorialfarvand, vil kunne bibringe tredje verdensfolkene den lære, at en sådan trafik ikke betaler sig.

Ellers vil den blot fortsætte, med langt flere ofre over tid.

Så grumme er de instrumenter, der må tages i anvendelse, hvis masseindvandringens skal stoppes og vendes. Venstrefløjen tror stadig, det kan lade sig gøre med øget ulandsbistand.

"Rig-og fattig"-myten

Men hvor mange flygtninge har Danmark modtaget fra Den Centralafrikanske Republik og Tchad, to af verdens fattigste lande? Ingen! Der er nemlig ingen sammenhæng mellem ulandsbistand og antallet af flygtninge. Tværtimod kommer en stor del af de asylanter, der kommer til Danmark, fra relativt rige lande, nemlig islamiske der har en bevidst koloniserings- og udbytningspolitik af Vesten.

De afrikanere, der flygter til Sydeuropa fra fattigdom, må drage den hårde lære, at kun opbygning af deres egne samfund er løsningen. De må selv gøre det, vi kan ikke. Men det siger noget om den åndelige atmosfære i Vesten, at der ikke lyder et ramaskrig, når Enhedslistens Pernille Rosenkrantz-Theil fra et podium på Københavns Universitet udtaler: "De, der sidder på fedtet, skal betale. Hvis vi fordelte alle dagens ressourcer over hele Jorden, ville alle have en gennemsnitlig levestandard som i Danmark i 1950'erne." (Citeret i Weekendavisen 10/10 03). Dette vrøvl er desværre en meget udbredt vrangforestilling. Fattigdommen skyldes jo ikke manglende fordeling til de fattige, men manglende produktion fra de fattige selv. Fordelingen af ressourcer, som hele den indsigtsløse "progressive" opinion og flere med den taler for, vil kun skabe meget kortvarig "rigdom". Så snart, den er opbrugt, sidder vi alle lige fattige tilbage.

Det vil også blive resultatet af den globale omfordeling, som en masseindvandring til Vesten reelt vil resultere i. Denne kan ses som blot et forsøg på ad omveje at nå det af Rosenkrantz-Theil opstillede, forjættede - og altødelæggende - mål, som der ikke er fundet politisk vilje til at indføre direkte ("Ny økonomisk verdensorden" o. s. v.). Det tragikomiske er, at muhamedanerne, som hjemlige idealister såsom Rosenkrantz-Theil & Co. benytter som allierede til at nå målet her, er flintrende ligeglade med al denne ligheds- og retfærdighedsnak, og vil blive et hensynsløst herrefolk, der rager mest muligt til sig, akkurat som den arabiske verden agerer over for sine egne minoriteter og den tredje verden i dag.

Og mens venstrefløjen til langt ind

over "midten" i dansk politik altså intet gavner ved at være godhjertet mod alverden, er den tilsyneladende lige så flintrende ligeglade med den danske befolknings velfærd, som muhamedanere er i relation til vantrø. I løbet af de næste fem år skal de københavnske plejehjem spare 196 millioner kr., mens hjemmehjælpen bliver beskåret med 122 mio. kr., fortalte JP København 24/5 2004, og "Grænsen for velfærd er nået" hed det på forsiden af landsudgaven af samme avis dagen efter. Om mindre end ti år må danskerne udsættes for voldsomme skattestigninger eller nedskæringer i velfærden, hvis det nuværende system bevares. At de fremmede i landet måske koster os et par hundrede millioner kr. i døgnnet, hvorfor de som et indlysende første skridt til en forbedring af Danmarks velfærdssper-

Når de, der skal sendes hjem, er flintrende ligeglade med dansk lov og vil hage sige fast her i landet med det yderste af deres fingernegle, står politikerne magtesløse og i vildrede, ude af stand til at beslutte sig for at anvende ren og skær fysisk magt mod en så stor og blandet skare. Men da må de mindes om, at der er simpelthen ingen anden vej, hvis samfundet ikke på langt sigt ganske enkelt skal bryde sammen.

spektiver kunne verfes ud, vover vor "restriktive" regering end ikke at antyde.

Set i forhold til, at en svensk økonom for et par år siden satte Sveriges fremmedudgifter til godt 260 mia. kr. årligt, svarer det faktisk allerede nu til, at vi er udsat for en (relativ) ublodig borgerkrig. Til "Copenhagen Consensus"-konferencen i maj 2004 havde ledende økonomer udregnet, at en borgerkrig i gennemsnit koster 300 mia. kr. (JP 25/5 04). De værdier, vi frivilligt og i al stilhed går glip af, er ufattelige. Alligevel er denne katastrofale situation ikke danske politikeres og eksperters største bekymring, men derimod, at en fjerdedel af danskerne mener, at muhamedanere vil være i flertal her om 50 år. F. eks. er Birthe Rønn Hornbech rystet herover (i Kristeligt Dagblad 28/5 04). Det rysten-

de turde snarere være, at 75 % endnu ikke har opdaget situationens alvor. Som f. eks. Søren Krarup rammende skrev i sin spændende debatbog med Søren Pind, *Kære Søren* (2003), peger muhamedanernes fødselsfrekvens i forhold til danskernes mod en fremtid, hvor de udgør flertallet i vort land, hvilket er "Danmarks undergang som danskernes land." At Krarups forargelse over for DDF tyder på, at han alligevel ikke helt har draget konsekvenserne af den kamp på liv og død, vi står i, er så en anden sag. En "kulturkamp" mod vore stakels, små kulturradikale i andedammen er da som at ville dæmme op for en flodbølge med et læserbrev. Desuden vil det jo være en hindring for en sejrrig indvandringsmodstand, hvis den såkaldte kulturkamp blev en hovedfrontlinje, da målgruppen så stærkt begrænses, idet de virkelig mange danskere, der er potentielle indvandringsmodstandere pga. areligiøse eller progressive motiver m.m., på forhånd udelukkes.

Der er brug for hårdhed

Nej, hvad der er fornødent, er ikke at yppe kiv mellem potentielt islamkritiske landsmænd med forskellige tilgangsvinkler, men derimod en helt ny, stålsat etos over for muhamedanere. En læserbrevsskribent i Jyllands-Posten var 11/5 2004 med rette forarget over, at en ældre kvinde i Gellerup-parken, han kender, er blevet overfaldet tre gange og har fået bækkenbrud, men alligevel tales der kun om de fremmede kriminelle familiers "ret" til at blive boende der. Lad os dog fremdyrke en Ariel Sharonagtig frimodighed over for verdens protester og så at sige bulldoze muhamedanerne ned i jordhøjde, hver gang de vover at fremture eller forulempe en dansker. Når en muhamedaner taler om sine "rettigheder" her, bør det kun fremkalde et hånligt smil på en danskers læber. Når medierne forarget rapporterer om "racisme" i det danske militær, som i maj i år, hvor en ph.d.-afhandling fra RUC med dette emne blev skandalestof, bør man føle varme og glæde sig indvendigt over, at danske jenser stadig kan erkende virkeligheden, når de færdes rundt omkring i verden, og derfor selvsagt bliver "racister".

Når Vesten "mishandler" muhamedanere i Irak, skyldes det ifølge kommentatorer, at vi har "vænnet os til at opfatte araberne som dyr og undermennesker." (Weekendavisen 6/5 04). Det kan dog tænkes, at de selv har bidraget ikke så lidt til skabelse af denne opfattelse, og som man råber i skoven, får man svar. Ingen kan ærligt undre sig over det. At Vesten må fare hårdt frem over-

alt, for at muhamedanerne ikke skal gøre tusind gange værre ting mod os, rokker ikke ved vores grundlag, lige så lidt som det blev anfægtet efter anden verdenskrig, hvor britiske og amerikanske styrker i al stilhed gjorde kort proces med mange tusinde nazister i Tyskland. Tidligere havde vi kolonitiden med en vis lovløshed på civilisationens grænser, uden at nogen da gjorde det til et problem for vort moralske grundlag. At det bliver det nu, taler ikke til vor fordel,

men er endnu et symptom på den hvide mands vigen overalt. Som om kristenheden ikke i 1.000 år har tortureret fjender ... Der er langt værre trusler mod vort kulturelle niveau, end at den slags finder sted. Pointen er ganske enkelt, at ikke-Vesten igen skal vide, at vi ikke finder os i noget, og at vi suverænt sætter vore egne regler og hævder egne interesser.

"Ingen sårer mig ustraffet", er det skotske rigsvåbens devise, som vi alle burde

lægge os på sinde, efterhånden som trykket og "kravene" fra muhamedanerne stiger. Ud med dem, og lad os med genopvækket vikingeånd belære dem med oplæsning fra *Hávamal*:

*Gå skal man,
ikke som gæst hænge
sejgt i samme hus;
glæde bliver lede,
hvis man glemmer at bryde
op fra andres hjem.*

Fredelig religion eller aggressiv ideologi ?

Det bliver stadig mere påtrængende at overveje, hvad der kan forventes af islam, efterhånden som de fremmede muhamedanske kolonier bliver tilstrækkelig store og stærke til at kunne sætte deres egen dagsorden

Af *Sune Dalgård*

Endog efter 11/9 2001 måtte vi selv fra USAs præsident og andre i de højeste amerikanske og europæiske kredse høre på tirader om, at det skam ikke var islam, der havde skylden. Den var blot en fredelig religion, som man havde det godt med.

Nej, det var kun nogle små fanatiske, fundamentalistiske kredse, der stod bag den omsiggribende muslimske, stadig mere hensynsløse terror. De følgende års begivenheder har måske nok fået en hel del af de amerikanske og enkelte af de europæiske islam-naivister til at revidere deres synspunkter lidt.

Der skal dog skarp lud til skurvede hoveder. Navnlig de europæiske fortalere for uahæmmet indvandring af i praksis mest muslimer skal åbenbart kunne mærke følgerne direkte på deres egen krop, inden de vågner op, hvis det da overhovedet er muligt. Terrorens blodige indtog i hidtil friholdte europæiske lande har nok fået øjnene op på mange mennesker, der var ret apatiske over for masseindvandringens farer. Men mange af kulturelitens førerhunde og opinionsdannere søger stadig mere søvngængeragtigt at fastholde deres belæring af omgivelserne og at lukke øjnene på sig selv og dem for, hvad der så soleklart viser sig for alle andre.

Ve de anderledes tænkende

Først halal-slagningen af den hollandske filmskaber Theo van Gogh på åben gade i Amsterdam synes at have skabt et voldsomt røre i anedammen. Holland har jo været et af de allermest åbne og tolerante lande i Europa over for indvandring fra hele verden med det resultat, at der i dag er et milliontal af fremmede i landet, ikke mindst muslimer fra diverse islamiske lande.

Dette har ifølge landets dominerende meningsdannere ikke været noget problem. De fremmede ville jo snart blive som hollænderne, optage deres værdier og holdninger og under alle omstændigheder blive prægede af demokratiets tolerance over for andres meninger og respekt for forskellige gruppers interesser og særstandpunkter.

De sidste få års stadig skarpere markeringer fra muslimerne af noget ganske andet og nu senest mordet på Van Gogh har for mange menige hollændere bety-

Filmskaber Theo van Gogh - halal-slagt på åben gade i Amsterdam.

det en brat opvågning til erkendelse af, at virkeligheden så noget anderledes ud, og at den hidtil førte indvandringspolitik var en skæbnesvanger fejltagelse.

Det demonstrative og i sin form bevist islamisk rituelle mord viste jo med al tydelighed, at den fundamentalistiske islamisme i Holland nu føler sig så stærk, at den kan tillade sig at gøre, hvad der passer den, og tage sig selv til rette, når den anser sig og sin muhamedanske hellighed krænket af det hollandsk-kristne flertal.

Det kan måske både i Holland og andetsteds få en del til at tænke over, hvad der kan ventes, efterhånden som de fremmede muhamedanske kolonier bliver tilstrækkelig store og stærke til at kunne sætte deres egen dagsorden.

Tankevækkende er det jo, at deres talsmænd også her i landet, når de har taget

afstand fra mordet, næsten undtagelsesløst samtidig har tilføjet det men, at van Gogh ved sine filmiske ytringer og andet selv havde udfordret muslimske følelser – som om det kunne gøre handlingen mere forståelig eller forsvarlig. Og at hans kvindelige somalisk-hollandske manuskript-forfatter samtidig med mordet på ham blev truet med at få samme skæbne og nu må leve afsondret under konstant politibeskyttelse. Sådan trues et gæstelands og søges dets anderledes tænkende folk bragt til tavshed.

Overhovedet må man nok gøre sig klart, at den grundliggende holdning hos de islamistiske kredse er en principielt total afvisning af enhver ikke-islamisk eksistens både hos vantro af anden religion og hos de muslimer, som ikke opfylder islamisternes krav til de rettroendes religiøse tro og levned.

Samtidig ser vi nu unge fra muslimske indvandrer kredse i europæiske lande gå over til rene terrorangreb på landenes civilbefolkninger med det åbenbare formål at dræbe og såre så mange som overhovedet muligt.

Først var det i marts 2004 Spanien, det gik ud over med adskillige bomber mod myldretidstog i Madrid med hundreder af dræbte og hårdt sårede til følge. Det medførte et politisk skifte i landet og den af islamisterne krævede tilbagetrækning af spanske tropper fra Irak. Terroristerne opnåede altså deres umiddelbare mål med rædselsgerningen og dermed et betænkeligt eksempel til efterfølgelse for andre ligesindede.

Det særlig bemærkelsesværdige var dog nok, at den hurtige politioptrevling af bagmændene afslørede, at det ikke var udsendte al-Qaeda terrorgrupper, der stod bag, men marokkanske indvandrergrupper, der længe havde boet i Spanien og var betragtede som integrerede og fredsommelige borgere dér.

Man havde derfor ikke ventet terror-handlinger fra den kant.

Voldsansigtet vinder de fredelige

Tilsvarende gælder de lignende togatentater i London juli 2005 med antagelig 50-100 dræbte og hundreder af sårede. Efter formodninger i starten om fremmede terrorister udsendt af al-Qaeda afslørede det britiske politi forbløffende hurtigt, at det såmænd drejede sig om selvmordsterrorister fra det store kontingent af pakistanske indvandrere i Leeds. Unge mænd, der ansås for fuldt integrerede i det britiske samfund, men til dels havde været på koranskoler i Pakistan og var blevet meget religiøse islamister. Selv deres allernærmeste kunne dog ikke begribe deres handling, påstod de.

Mere eller mindre kendte eller ukendte islamistiske grupper meddeler nu på internettet, at Danmark vil være det næste mål for terroren.

Det tror vi såmænd gerne, for hvorfor skulle vi være mere sikre end Spanien

eller England.

I tåbelighedens eller humanitetens navn har vi jo også sluppet vildtfremmede muslimer i hundredtusindvis ind i landet, og der er nok af "velintegrerede" unge fanatiske islamistiske ekstremister at tage af til at lave selv de mest rædselsfulde terroraktioner mod det samfund, der har tilbudt dem alt, men som de brændende foragter og hader.

På forhånd at udpege dem er temmelig håbløst, for, som også fortilfældene fra Madrid og London viser, kan de falde helt i med deres omgivelser og i øvrigt skifte ansigt med forbløffende hast selv for deres nærmeste. Her er egentlig kun én sikker vej, nemlig som vi har krævet det lige fra starten at repatriere hele mængden af de vildtfremmede indtrængere ved at vise dem tilbage til de egne, de kommer fra og hører hjemme i. Eller som Mogens Glistrup senere så livsnært har krævet det, udvise alle muslimer af landet inden et år. Men ham har man jo også sat bag tremmer, hvilket nok viser

mere om menings- og ytringsfrihedens vilkår her i landet end om hans tankegangs logik og hans viden om islam og dens tilhængere.

Islam har nok, som det ofte påstås, mange ansigter, men det er efter alt at dømme også sådan, at hvor den får magt, som den har agt, dér er det voldsansigtet, som vinder, og selv de tilsyneladende fredelige muslimer, der så retter ind efter de ekstremistiske. Grundkravet fastholdes, nemlig at islam skal herske og på længere sigt over hele verden. Alle ikke-muslimer skal omvende sig til islam, og vil de det ikke ved ordets magt, skal de tvinges med sværdet. En ny fase i denne kamp er åbenbart nu i gang ved hjælp af de herskare af muslimer, som godtroende vesterlændinge letsindigt har sluppet ind i deres lande igennem de seneste mange årtier.

Jo, det er sandelig en køn redelighed, denne politiks ophavsmænd og fortalere har bragt os i.

Er London-bomberne et vendepunkt ?

Integrationen af muslimer i den vestlige kultur har vist sig at være en katastrofe, og terroranslagene i London kan blive enden på en periode med en forholdsvis fredelig sameksistens mellem islam og Vestens kultur

Af Ole Gerstrøm

(Sendt som "Dagens Spids" på DR P1 den 21/7-2005)

De muslimske selvmordsbombninger i London den 7. juli med 55 dræbte blev enden på perioden med nogenlunde fredelig sameksistens mellem islam og den vesteuropæiske kultur.

Det, som havde været målet for dette sociale eksperiment, integrationen af mellemøstlige muslimer i den vestlige kultur, har vist sig at være en katastrofe. Velintegrerede, moderat udseende muslimer med gode uddannelser og i stabile forhold udløste de dødbringende bomber. Antageligt for som såkaldte martyrer at nå en hurtig vej til paradiset.

Næppe alle muslimer er selvmordsbombekandidater. Problemet er, at man åbenbart ikke kan se på folk, om de er på vej ud i blodig terror. Og historisk set har det typisk været de aggressive muslimer, som har sat dagsordenen. I England har man i nogle år taget hensyn til risikoen for bomber, når man planlagde butikcentre. Nu er det uhyggelig virkelighed, at palæstinensiske tilstande har nået Vest-Europa.

I spjældet for fremsyn

Det er historiens ironi, at da bomberne sprang, sad den mand i Vordingborg Arrest, som mest klartskuende af alle, har advaret mod denne udvikling. Den

"Det tossede er selve forestillingen om, at man kan straffe sig til et højere debatniveau. Det ville være langt sundere at give ytringsfriheden fri (...)

Offentlig debat burde fungere som et slagsmål mellem meninger på åben mark.

Desværre har vi et samfund, hvori der kun bliver talt pænt om ytringsfriheden, indtil den bliver brugt for alvor".

Ekstra Bladet 3/7 2005
i kommentar til
Mogens Glistrups afsoning

79-årige Mogens Glistrup afsonede 20 dages fængsel for en såkaldt overtrædelse af straffelovens paragraf 266 b, racis-

meparagraffen. Vi kender hans udtalelser. De var ikke diplomatiske, for at sige det mildt. Men racist har Glistrup aldrig været. Da han som ung studerede i USA, boede han hos en sort familie. På universitetet rynkede man på næsen ad denne unge dansker, der ikke rigtigt ville forstå lagdelingerne i det amerikanske samfund. Og i sit politiske virke har Glistrup været totalt kompromisløs, når han har foretaget sin analyse. Men landets forenede magthavere har været uden nåde, når de har tilbagevist denne demagog, som han er blevet kaldt. Dæmoniseringen har været komplet og sort som kul.

Hvad ikke mange ved, er at Mogens Glistrup har skrevet tusinder af sider om islam. F.eks. "De Fremmede i Landet", der udkom med første bind i 1991 og andet bind i 1994, i alt mere end 1.000 sider med faktuelle oplysninger. Havde landets politiske ledelse læst disse, kunne meget have været anderledes i dag.

Begrundelsen for at have en statsmagt er primært, at den skal sørge for borgerens sikkerhed. I dag står Danmark og Vest-Europa uforberedt over for den ultimative trussel. Politiets Efterretningstjeneste skønner, at vi har omkring 1.000 potentielle terrorister i landet. Men her medregner man kun personer,

De skyldige

Så kom det nye terrorangreb, som var ventet. Som sædvanlig: Lumpent, bagfra og på uskyldige, forsvarsløse mennesker. "Niddingsdåd" i de gamle landskabsloves forstand.

Det ligger til gerningsmændene. Sådan er de. Sådan arbejder de. Det er deres stil og koncept. Sådan er deres tankeverden og værdier.

Og der vil komme flere angreb.

Også vi er i risikozonen, og også vi vil utvivlsomt blive ramt før eller senere.

Et af de helt store problemer ved at beskytte de vesteuropæiske lande mod nye angreb er, at angriberne allerede er her. Vi véd også, i hvilke miljøer, de findes. Vi kan bare ikke sætte ansigter på.

Derfor vil det komme til at koste liv.

Det er imidlertid for let at nøjes med at skyde skylden på den kultur, hvis mest markante opfindelse i nyere tid er opdagelsen af, at man kan surre sig selv fast til en bombe og hive i udløseren, når der kommer et menneske, man ikke bryder sig om. Hvor den åndelige interesse ikke samler sig om at

bygge veje, hospitaler og fabrikker, men om at få flere børn, end man er i stand til at give en anstændig tilværelse, samt om at leve efter normer, som ingen vegne fører hen, og om forsøget på at trække disse normer ned over hovedet på alle andre. En kultur, hvis udøvere efter at have etableret sig her i landet i påfaldende grad gør sig bemærket ved kriminalitet, utilpashed i stort og småt og en fjendtlighed over for værtslandets normer, der er omvendt proportional med viljen til at trække på de sociale fordele, der netop i kraft af disse normer er skabt hos os. En kultur hvis officielle repræsentanter netop har været med til at arrangere en demonstration mod en amerikansk præsident i anledning af, at denne skaffede dem af med et folkemorderregime hjemme.

At der er alvorlige problemer knyttet til denne kultur har været kendt længe. Derfor kan der også stilles spørgsmålstegn ved, hvor uafvendelige terrorangrebene egentlig er. For der er jo altså nogen blandt os, som har sørget for, at den kultur, i hvilken morderne

fostres, kunne etablere sig her, så at politiet i dag står over for en umulig opgave.

Disse "nogen" bærer på en enorm skyld. Den eneste trøst er, at det ikke bare drejer sig om anonyme skikkelser. Vel er der mange anonyme åndelige drog, som bare ikke gad tænke sig om i tide, og uden hvem miséren ikke var opstået. Men der er jo altså også konkrete levende mennesker med navne på blandt os, som nidkært har virket for at skabe den "multietniske" suppedas, vi nu sidder i. Mennesker, som prioriterer hensynet til deres egne fikse idéer, deres "humanistiske" image blandt ligesindede og/eller deres personlige økonomiske interesser højere end hensynet til det samfund, de lever i.

Når de næste lemlæstede ofre flyder på gaderne - det være sig ofrene for individuel fremmedkriminalitet eller regulære terrorofre - vil det derfor være værd at huske, hvem der sagde fra, og hvem der tværtimod gjorde sligt uundgåeligt.

O. H.

som bevæger sig i ekstreme miljøer. London-bombningerne viser os, at også moderate, veltilpassede og veluddannede muslimer pludseligt kan stå som dødsensfarlige jihad-krigere. Dermed stiger mængden af potentielle terrorister voldsomt. Hertil kommer de internationale terrorister, der rejser rundt til brændpunkterne i Afghanistan, Tjetjenien, Irak, Palæstina m.v.

1.400 års erobningskrig

Der menes at være 1,2 milliarder muslimer på jorden. Det startede med profeten Muhammed som for 1.400 år siden grundlagde sit imperium med militære midler. Islam er ikke en omvendelsesreligion ligesom kristendommen. Islams vej til storhed har typisk været erobringer og tvangskonverteringer. Og man fastslår, at hele verden tilhører islam.

De steder, hvor islam ikke har magten, kaldes for krigens hus. Dette symboliseres ved, at der ofte i moskerne disse steder hænger et sværd synligt for alle. For, som profeten Muhammed sagde, sværd er nøglerne til paradiset.

Men sprængstof er også taget i brug,

og nu i stærkt stigende omfang. I juli måned har vi indtil videre kendskab til følgende bombeattentater:

10 dræbt i det Sydlige Rusland nær Tjetjenien (1/7), 10 dræbt i Tyrkiet (2/7), 13 dræbt i Mashruh, Irak (6/7), 55 dræbt i London (7/7), 19 dræbt i Bagdad (10/7), 2 dræbt i Israel, 2 dræbt i Beirut (12/7), 27 dræbt i Bagdad (13/7), 20 dræbt i Bagdad (15/7), 5 dræbt i Tyrkiet, 98 dræbt syd for Bagdad (16/7) ...

Vesten har handlet ved at invadere bl.a. Irak. Men denne invasion er en katastrofe. Demokrati har man ikke fået noget af, for regeringsorganerne styrer ikke landet. De vestlige troppers tilstedeværelse er motivation for at gå til modangreb. Oprørerne, der givetvis anser sig selv for at være ægte jihad-krigere, forhindrer selv politiet i at virke. De utallige angreb er bevis på en omfattende og stærk organisation. Irak er i dag primært en stor terroristtræningslejr. Derfor bør de danske tropper trækkes hjem.

Hvad skal vi så gøre for at sikre dansk sikkerhed? Vi skal under ingen omstæn-

digheder bruge ufredelige midler. Vi skal ikke gøre som serberne, der greb til modterror. Men vi må udvise fasthed. Vi ser indvandrerbanderne optræde med en sådan grovhed, at rockerne bliver ydmyget og slået af banen. Brugen af organiseret vold må forhindres med alle nødvendige midler.

Det må konstateres, at eksperimentet med det multietniske samfund er blevet livsfarligt for vort land. Derfor må det ophøre. Vi skal ikke have bomber på danske stationer. Vi vil have fred. De der ikke vil freden, må retur til deres hjemland.

Verdensfrelser

"De, der er overbevist om, at de har monopol på sandheden, føler altid, at de udelukkende redder verden, når de nedslagter kætterne"

*Arthur M. Schlesinger, Jr.
(1888-1965)*

Ak, de tal: Glemmer du, så husker vi alt ...

Vi er kommet særdeles langt ud med befolkningsopgørelserne, fordi begrebsforplumringen griber om sig

Jyllands-Posten, 30/5 2004:

"I Københavns kommune er nu hele 45 pct. af alle 1. klasselever indvandrerbørn, flertallet fra muslimske lande. Denne dramatiske udvikling i de unges befolkningssammensætning vil komme til at betyde en forandring og omvæltning af hele det danske samfund."

Historiens mest simple befolkningsprognose:

Når disse 1. klasselever forlader 10. klasse i 2014, kan vi vel sige, at 45 pct. af de 17-årige er indvandrerunge. 10 år senere kan vi vel sige, at 45 pct. af 27-årige er indvandrevoksne. Derefter skal der kun 10 år mere til....., og så har vi endda her forudsat, at der ikke kommer flere til fra Langtortistan.

Jyllands-Posten, 30/5 2004:

"Den officielle danske befolkningsfremskrivning viste dengang, at 10,9% af befolkningen i 2050 ville være indvandrere eller efterkommere fra et ikke-vestligt land." "Rambøll Management havde for avisen spurgt et repræsentativt udsnit af danskerne om, hvorvidt de troede, at muslimer i fremtiden vil udgøre et flertal af Danmarks befolkning. Næsten hver fjerde dansker - 24 pct. - svarede ja. Og blandt disse mente knap 60 pct., at det ville ske inden for 30 år." (slut på citater) Politikerne var også meget forundrede. Det viste forskellige småsuk i bladene. Information om Danmark valgte at lade debatten køre i 2004.

Jyllands-Posten, 30/5 2004:

Lars Haagen Pedersen - i dag sekretariatschef i Velfærdskommissionen: Advarede mod opgørelsesmetoder, han selv var med til at udarbejde ...

"Et barn af en efterkommer vil komme til at figurere som dansker i statistikken, hvis blot en af forældrene er dansk statsborger og født i Danmark. I praksis vil det betyde, at 3. generation typisk kommer til at figurere i statistikken som danskere. Men derfor vil personen i 3. generation stadig - i alle tilfælde som udgangspunkt - have en muslimsk baggrund, hvis forældrene havde det. Og dermed vil antallet af personer i Danmark med muslimsk baggrund være større end de 10,9 pct., som er indeholdt i definitionerne 'indvandrere' og 'efterkommere' fra Danmarks Statistik..."

Men der findes en anden prognose - om end fagfolkene bag den ikke ynder at få den frem i offentligheden. Prognosen er bestilt af Integrationsministeriets Tænketaank for bedre integration hos det uafhængige analyseinstitut DREAM under Finansministeriet."

Om de 10,9% repræsenterer muslimer, der ikke må tælles, eller de repræsenterer ikke-vestlige immigranter, skal man spørge Jyllandsposten.

Jyllands-Posten, 30/5 2004:

"Lederen af DREAM, da prognosen blev lavet, Lars Haagen Pedersen, i dag sekretariatschef i Velfærdskommissionen... advarer mod at bruge tallene i en diskussion om, hvor stor en andel af befolkningen i Danmark, der i år 2050 vil have en muslimsk baggrund: 'Ingen ved jo, om personer i 3. eller 4. eller 5. generation vil have en muslimsk baggrund i den forstand, det forstås netop i dag. Det ender i det rene gætteri. Det har ikke noget med statistik at gøre.'" (slut på citater)

I et læserbrev i Jyllands-Posten bemærkedes problemet med den officielle definition af 'efterkommer' - der statistisk set fjernede muslimer fra statistikken hvis blot en af forældrene havde statsborgerskab. Basalt set en oplysning, der gjorde artiklens overordnede pointe til noget nær en lodret løgn - ikke mindst i det korte abstrakt, som gik igen i de fleste danske medier.

Information om Danmark, 27/5 2005:

Det mest morsomme er, at Lars Haagen Pedersen netop stod for udredningsarbejdet i forbindelse med Statistiske Undersøgelser nr. 43, 1991, hvori "indvandrere" og "efterkommere" blev fastlagt under skarpe protester fra egentlige sagkyndige uden for centraladministrationens rækker.

Vi advarede i 1991 og flere gange se-

ner mod de uvidenskabelige begreber, der ville tillade en let forudselig bevidst forvirring, man nu fra centralt hold skabte med overlagt forsæt at ødelægge landet med indvandring. At Lars Haagen Pedersen i tillæg står for en uofficiel prognose, der kun må bruges i Integrationsministeriet (og efter hvad vi får oplyst også i Rockwoolfondens afdelinger), som det stod at læse i Jyllandsposten, burde få normalttænkende danskere til at skrike lazaronerne ud på Jyllandsposten og i centraladministrationen.

Bemærk, i øvrigt at det JP-hyrede konsulentfirma fik muslimerne blandet ind i avisdebatten som tællebegreb, netop for fikst at kunne afspore debatten, når de uærlige må give op.

Kilde:

*www.lilliput-information.com,
Information om Danmark,
ved cand. oecon. Ebbe Vig*

Annonce:

Regionsrådsvalg den 15. november 2005

Vær med til at bringe de økonomiske konsekvenser af en forfæjlet udlændingepolitik ind i valgkampen.

Kontakt:

Vælgerforeningen Danmark
Frederiksberg 3
4293 Dianalund

Telefon: 5826 0344

Mysteriet om de forsvundne somaliere

Antallet af somaliske indvandrere i Danmark falder. Hvor bliver de af - og hvor er virkeligheden i pressen?

Af Harry Vinter

"Der bliver stadig færre indvandrere fra Somalia i Danmark. Antallet af indvandrere fra Somalia er således faldet med 168 personer siden april." hedder det i Nyt fra Danmarks Statistik nr. 339 fra 9/8 2005.

Oplysningen gav anledning til mange tolkninger i medierne. Jyllands-Posten mente således, at "udenlandske statsborgere har forladt landet i større antal, end de er kommet ind" og citerede den radikale udlændingeordfører Morten Østergaard for udtalelsen: "Ikke bare kommer der færre ind. Der er også mange, der forlader landet."

Danskerne sidder således tilbage med en fornemmelse af, at somaliere og andre udlændinge i stort tal forlader landet, - at de formodentlig rejser hjem.

Det er imidlertid på ingen måde tilfældet. Der findes en anden forklaring, som medierne fuldkommen har ignoreret.

Den 14. juni vedtog folketings Lov nr. 529 om Indfødsrets Meddelelse, i henhold til hvilken 3052 udlændinge - samt deres børn under 18 år, som automatisk er omfattet, - blev bevilget dansk statsborgerskab.

Som danske statsborgere optræder de ikke længere i statistikken over indvandrere.

Af de 3052 udlændinge var 293 somaliere.

Når Danmarks Statistik oplyser, at an-

tallet af somaliske indvandrere i løbet af 2. kvartal er faldet med 168 personer, så er årsagen altså den, at 293 er blevet fjernet fra statistikken over indvandrere, fordi de har fået dansk statsborgerskab.

De har ikke forladt landet, men er blot blevet fjernet fra statistikken over indvandrere.

Der er tvært imod kommet 293 - 168 = 125 ekstra til - samt formodentlig mindst lige så mange børn under 18 år!

Dertil kommer, at der ifølge Danmarks Statistik faktisk er sket et stigning i antallet af somaliske "efterkommere" med 75 personer. Efterkommere defineres som "personer født i Danmark af forældre, hvoraf ingen er dansk statsborger født i Danmark".

Mens medierne gav danskerne det indtryk, at antallet af somaliere er faldt med 168 personer i andet kvartal, er sandheden altså den, at deres antal faktisk voksede med 200 + et ukendt antal børn under 18.

Endelig skal tillægges et ukendt antal, som er født som "danskere", fordi en af eller begge deres forældre har dansk statsborgerskab.

Tilsvarende med andre grupper af indvandrere. Antallet af personer "af anden etnisk herkomst end dansk" vokser som hidtil.

Ifølge Danmarks Statistik faldt antallet af udenlandske statsborgere i 2. kvartal med 141 personer.

Som nævnt ovenfor blev 3052 udlæn-

dinge i juni tildelt dansk statsborgerskab.

Da børn under 18 år automatisk er omfattet af tildelingen, er det reelle antal formodentlig 2 gange, eller måske snarere 2,5 gange, større, - altså et sted mellem 6104 og 7630.

Når faldet i antallet af udenlandske statsborgere på 141 fratrækkes får vi en stigning i antallet af fremmede i 2. kvartal på et sted mellem 5.963 - 7.489 og personer.

Virkeligheden er altså en ganske anden, end den medierne præsenterer danskerne for.

Kilder:

Nyt fra Danmarks Statistik nr. 339, 2005:

http://www.dst.dk/asp2xml/external/external.asp?title=Nyt%20fra%20Danmarks%20Statistik:%20C2%A0Nr.%20339,%20209.%20august%202005&ancestor=Gratis%20statistik&file=/asp2xml/PUK/udgivelser/get_file.asp?id=7734&show=/pdf

Lovforslag L 163 om Indfødsrets Meddelelse. Som vedtaget: Lov nr. 529.

http://www.folketinget.dk/Samling/20042/lovforslag/L163/som_vedtaget.htm

Jyllands-Posten 9/8 2005:

<http://www.jp.dk/indland/artikel:aid=3193716/>

Winston Churchill om islam i 1899:

"Der eksisterer i verden ingen kraft, der i den grad er bagstræberisk"

"Hvor forskrækkelige er ikke de forbandelser, muhamedanismen pålægger sine tilhængere! Ud over den fanatiske galsskab, der er lige så farlig i en mand som hundegalskab i en hund, er der denne frygtsomme, fatalistiske sløvhed. Virkningerne er åbenlyse i mange lande. Ubetænksomme vaner, sjuskede landbrugssystemer, dorske handelsmetoder og usikkerhed omkring ejendom eksisterer overalt, hvor profetens tilhængere regerer eller lever. En forgrovet sanselighed fratager livet al den ynde og forædning, der ligger op ad dets værdighed og renhed. Den kendsgerning, at enhver kvinde efter muhamedansk lov skal tilhøre en eller anden mand som dennes ejendom - enten som barn, hustru eller elskerinde - vil forhale slaveriets endelige uddøen, indtil islams tro hører op

Winston Churchill under boerkrigen

med at øve indflydelse blandt mennesker. Muslimer som enkeltpersoner kan opvise fortræffelige kvaliteter - men religionens indflydelse lammer al social udvikling hos dem, der følger den. Der eksisterer i verden ingen kraft, der i den grad er bagstræberisk. Men langt fra at være hendøende er muhamedanismen en militant, missionerende tro. Den har allerede spredt sig gennem Centralafrika og mønstrer frygtløse krigere for hvert skridt; og hvis ikke kristendommen havde fundet beskyttelse i videnskabens stærke favn - videnskaben, den havde kæmpet forgæves imod - ville det moderne Europas civilisation falde nøjagtigt som det gamle Roms civilisation".

Winston Churchill i "The River War", 1899

Nej til moskeen er hele Danmarks kamp

En stormoské midt i Århus vil være en sejr for islams fremmarch og en spydspids for kravet om endnu flere

Af Niels Bach Jensen

Samtidig med at muslimerne i disse år fører deres slet skjulte magtdemonstrationer ud i det offentlige rum - jævnfør fredagsbøn på Rådhuspladsen og tørklædedemonstration foran Christiansborg - foregår der en mere usynlig kamp, der kun trækker mindre overskrifter i pressen:

Nemlig den allerede igangværende kamp om Danmarks bygninger og landområder i de indvandrerdominerede "parker" såsom Mjølnerparken, Gjellerupparken, Vollsmose o. s. v., hvor danskerfrie zoner i dag er en realitet. Hertil kan lægges de utallige ungdomsklubber, skoler, biblioteker, badestrande og indkøbscentre, der på det nærmeste er blevet etnisk rensede for danskere.

Når man rækker ...

Nu er turen så kommet til områder af såkaldt religiøs karakter. Med formodentlig mellemøstlig lobby-kapital er en muslimsk gravplads i Brøndby snart en realitet, samtidig med, at der rasles med sablerne hvad angår en stormoské i Århus.

Vedrørende gravpladsen har man sovet i timen. Sjællænderne og dermed det danske folk har vel troet at man af politisk vej nok skulle sørge for at planerne blev skrinlagt. Dette er ikke sket. Tværtimod.

Brøndby kommune har solgt en 32.000 m² stor grund til "Dansk Islamisk Begravelsesfond", der i løbet af år 2005 vil omdanne grunden til muslimsk begravelsesplads. Og udfaldet var givet på forhånd. Udbudsmaterialet sikrede nemlig at grunden ikke kunne købes af nogen, der vil forhindre gravpladsen!

For at sætte prikken over i'et havde muslimerne været tilfreds med en grund på 8.000 m² for de 3,2 million kroner, de betalte for stedet. Uden sværds slag gav kommunalpolitikere dem 4 gange så meget jord for den samme pris!

Så svigefuldt kan vore egne folkevalgte altså agere.

Og tro mod den muslimske krævementalitet var blækket på købskontrakten da heller ikke engang tørt, førend formanden for "Dansk Islamisk Begravelsesfond", Kasem Said Ahmad, krævede en jysk muslimsk begravelsesplads i Herning.

Også her er lokalpolitikere med på spøgen og er i færd med at forhandle

med muslimerne om køb af en endnu større grund end det erobrede areal ved Brøndby!

Styrke og svaghed

I Århus er lokalpolitikere i bedste fald neutrale i spørgsmålet om en kommende stormoské. Det er i den forbindelse

Statsadvokat Peter Brøndt Jørgensen i Viborg afviste at rejse tiltale mod foreningen Århus mod Moskeen for overtrædelse af racismeparagraffen. Derfor indstiller han efterforskningen i sagen, efter at jurister hos Århus Politi på egen foranledning havde anmeldt sagen til Statsadvokaten.

Anledningen var pjeceforsiden ovenfor.

"Der er ikke rimelig formodning om, at et strafbart forhold, som forfølges af det offentlige (i forhold til § 266 b, red.), er begået. Jeg har ved min afgørelse navnlig lagt vægt på, at der efter nøje vurdering af pjecens enkelte dele og af pjecen som helhed ikke findes at foreligge hverken forhånelser eller nedværdigelse af den gruppe personer, der bekender sig til den muslimske tro og Koranen", fastslår Peter Brøndt Jørgensen i sin afvisning af sagen.

(Kilde: Jyllands-Posten, 25/6 2005)

formsædeligt, at man helt ind i den borgerlige lejr kan finde politikere, der er fortalere for en sådan bygning.

Derimod synes byens borgere at være gjort af et helt andet stof. Man har dannet foreningen "Århus mod Moskeen". Et prisværdigt initiativ, hvis navn både er dets styrke og svaghed:

Styrke, fordi navnet får århusianerne op af stolene og blæser til kamp mod egne politikere og de muslimske planer.

Svaghed, fordi landets øvrige befolkning kunne få den opfattelse, at kampen er af ren lokal karakter.

Intet kunne være mere forkert.

En stormoské midt i Århus vil tiltrække muslimer ikke bare fra resten af Danmark men uden tvivl også fra Norge, Sverige og Tyskland hvorfra man vil strømme til Danmark.

Læg hertil signalværdien af, at muslimerne med opførelse af en moské vil have vundet en sejr af dimensioner, der vil give genlyd i de islamiske lande.

En udklækningscentral

Der vil være tale om en politisk manifestation, og symbolikken vil ikke være til at tage fejl af. En stormoské i hjertet af Århus vil være en kniv i hjertet på den kristne kulturstamme og en pind til den vestlige civilisations kiste.

Og sejrens søde frugter vil smage af mere. En moské vil være spydspids for kravet om endnu flere.

Ud fra nationale og internationale erfaringer er der herudover mulighed for, at en stormoské kan udvikle sig til at være omdrejningspunkt og mødested for personer med antivistlig observans samt rekrutterings- og udklækningscentral for kommende terrorister.

På grundlag af dette har Den Danske Forening med dette nummer af *Danskeren* valgt at vedlægge brochuren fra Århus mod Moskeen som en direkte opfordring til at støtte sagen - enten direkte i form af et medlemskab og/eller gennem information til sin bekendtskabskreds, debatindlæg og læserbreve eller ad politisk vej sørge for, at offentligheden får kendskab til den kamp, der nu foregår i Århus. Modstanden mod en sådan moské bør ikke indskrænkes til at være af ren lokal karakter. For hvis planerne om opførelse af en moské bliver ført ud i livet, vil det selvfølgelig have følger for hele landet.

Kampen mod stormoskeen er ikke kun begrænset til Århus. Den er hele Danmarks kamp!

Hørt før - og siden ?

Ikke hver eneste nyhed bør offentliggøres. De, der kontrollerer nyhedspolitikken, bør tilstræbe at få hver enkelt nyhed til at tjene bestemte formål.

Joseph Paul Goebbels (1897-1945)

tysk propagandaminister,

(kilde: dagbogsnotat fra 14/3 1943)

IKKE "MOSKÉ"

Århus Mod Moskéen er et godt eksempel på, at det er muligt at organisere lokal modstand mod islamiseringen. Foreningen er på godt og vel et år vokset til over 350 betalende medlemmer, og hver uge kommer der flere til.

Af et medlem af Århus Mod Moskéen

(navnet er kendt af redaktionen)

Det var tidsskriftet "Faklen" med redaktør Rune Engelbreth Larsen i spidsen, der i efteråret 1998 for første gang lancerede tanken om en stormoské i Århus. Den senere formand for Minoritetspartiet provokerede århusianerne med en artikel og et billede, hvor stormoskéen var placeret med fire minareter ved siden af Musikhuset.

Bekymrede men handlekraftige århusianere stiftede Århus Mod Moskéen under ledelse af den daværende formand, Preben Schjødt Jensen. Det lykkedes under stor mediebevågenhed foreningen at få sat kampen mod stormoskéen på den politiske dagsorden, herunder også en temaudsendelse i DR1's debatprogram "Reimer Bo". Da de muslimske foreninger samtidig var splittede i sagen, blev planerne om stormoskéen skrinlagt, og Århus Mod Moskéen opløste sig selv.

Det skulle imidlertid vise sig kun at være en etapesejr, for fire år senere i 2003 bliver "Forening for Moske og Islamisk Kulturcenter i Århus" etableret, og foreningen arbejder herefter målrettet på at samle de op mod 20.000 århusianske muslimer omkring projektet med en stormoské.

Det står hurtigt klart, at politikerne i Århus støtter planerne om en stormoské! Samtlige partier i byrådet, hvor Dansk Folkeparti ikke er repræsenteret, støtter planerne om stormoské og dermed den fortsatte islamisering af Århus.

Genstiftende generalforsamling

Dybt bekymrede over politikernes kri-

tikløse accept af muslimernes planer om en stormoské og frustrede over politikernes afvisning af enhver form for debat om emnet besluttede kredsen bag den gamle Århus Mod Moskéen at genstifte foreningen.

Den 7. juni 2004 samledes 60 århusianere til den genstiftende generalforsamling. Der blev valgt en bestyrelse, og foreningen fik ny formand, Tomas Kierstein. Det blev på generalforsamlingen slået fast, at "Århus Mod Moskéen er en tværpolitisk forening, der uafhængigt af politiske, religiøse og økonomiske interesser kæmper mod etablering af en stormoské i Århus."

Det at starte en forening

Det er hårdt arbejde at starte en forening. Ud over alle de formelle ting som formålserklæring og vedtægter skal der oprettes bank- og girokonto, der skal laves et sekretariat med telefontid, der skal designes en hjemmeside, medlemmer skal informeres om aktiviteterne i et internt nyhedsbrev, og så skal der først og fremmest arbejdes for foreningens formål - nemlig kampen mod stormoskéen.

Arbejdet blev dog meget sjovere af, at foreningen fra den første dag fik århusianernes sympati. Medlemmerne er strømmet til, og i det seneste års tid har over 350 privatpersoner og sågar enkelte virksomheder meldt sig ind i foreningen. Der er ingen offentlige midler til at kæmpe mod stormoskéer, så foreningens medlemmer har selv

doneret mange tusinde kroner til finansiering af foreningens drift samt trykning og uddeling af 10.000 stk. af foreningens første folder og senest i juli måned 20.000 stk. af foreningens anden folder.

Mediemuren gennembrydes

Ét er at starte en forening - noget andet er at gøre omverdenen ommærksom på sin eksistens, nemlig at komme i medierne. Vi startede med at udsende en pressemeddelelse om gendannelsen, men stort set ingen medier ville skrive om foreningen. Derefter skrev bestyrelsen talrige læserbreve, men under en håndfuld blev optaget i de første måneder. Noget måtte gøres...

Århus Mod Moskéen har ikke mange penge som de politiske partier, men foreningen har til gengæld et meget stort antal beredvillige medlemmer. Når medierne mere eller mindre bevidst ikke ville informere byens borgere om forsøget på at stoppe stormoskéen, så måtte vi jo selv gå direkte ud til borgerne. Og det har vi så gjort!

- men nej!

Foreningen fik i november måned lavet en folder, der satte fokus på sagens kerne - nemlig islam. I det aktuelle tilfælde var det islams kvindesyn, der var i fokus. Vi fik lavet en folder i 10.000 eksemplarer, og 50 frivillige husstandsdelte dem på tre dage. Og så brød Århus Mod Moskéen ellers igennem "mediemuren"!

"Ekspertene" på banen

Medierne ynder jo at benytte eksperter for at underbygge deres indslag, og eksperterne byder sig gerne til - ikke mindst dem med en politisk dagsorden. I stedet for at forholde sig til indholdet i foreningens første folder blev den meldt til politiet for racisme! Den såkaldte menneskerettighedsekspert, Steen Schaumberg Müller, fra Århus Universitet optrådte i forbindelse med anmeldelsen som ekspert i både de skrevne og elektroniske medier, og Århus Politi sigtede foreningen for overtrædelse af racismeparagraffen.

I den forbindelse er det interessant at notere sig, at Steen Schaumberg Müller udover at være såkaldt menneskerettighedsekspert også sidder i styrelsen for Mellemløkkeligt Samvirke - en statsstøttet udviklingsorganisation, der officielt støtter planerne om en stormoské i Århus. Så det var ikke en uvildig ekspert, der i slutningen af 2004 havde travlt med at stemple foreningen...

Mere end seks måneder senere afviste statsadvokaten i Viborg, Peter Brøndt Jørgensen, at rejse tiltale mod foreningen for overtrædelse af Straffelovens §266b, den såkaldte racismeparagraf.

Moskétilhængernes problem

Mens Århus Mod Moskéen kæmpede med politisagen, fik foreningen hjælp fra uventet kant. Pludseligt faldt maskerne, og muslimernes enige front smuldrede, da imamen fra Grimhøjvej,

Ra'ed Hleihl, udtalte i sin fredagsbøn, at "Kvinderne kan være Satans instrument mod mænd." Og han fortsatte: "Kvinderne i dag, pynter sig meget, går til frisør, bruger sminke. Jeg sværger ved Allah, at de ikke kommer i himlen."

Århus' borgmester, Louise Gade, indkaldte efter den omtalte fredagsbøn 11 imamer til et møde om islams kvindesyn. Efter mødet sagde borgmesteren, at imamerne havde beroliget hende og havde forsikret, at ingen kvinder tvinges til at gå med tørklæde. Men talsmanden for de 11 imamer, Ahmad Akkari, har i et muslimsk ungdomsblad siden slået fast, at en pige, der blev sparket og generet, fordi hun ikke gik med tørklæde, kun havde godt af det!

Opstilling til kommunalvalget

Politikernes naivitet over den islamiske trussel er åbenlys. Eksemplet med den vildførte borgmester er blot et blandt mange. Siden har vi set terrorbomber i London, og en mere og mere åbenlys fundamentalisme. Efterretningstjenesterne og Europol er enige - rekrutteringsstederne er moskéer og fængsler.

Danskerne er aldrig blevet spurgt i forbindelse med de sidste 30 års omdannelse af Danmark fra et homogent til et multietnisk samfund. Landspolitikkerne har ikke ønsket at høre befolkningen i forbindelse med den mest radikale ændring af befolkningssammensætningen i rigets historie. På sammen måde ønsker de århusianske politikere ikke at diskutere hverken stormoské eller islamisering, selvom en stormoské i Århus vil forandre Østjylland for altid.

Århus mod Moskéen opfatter truslen om en stormoské som så alvorlig for århusianernes fremtid, at vi forlanger, at den århusianske befolkning bliver

spurgt. Hvis politikerne i Århus ikke tør eller ikke vil udskrive en folkeafstemning om stormoskéen, vil Århus Mod Moskéen opstille som Borgerlisten Århus Mod Moskéen til kommunalvalget den 15. november 2005 for at give vælgerne i Århus mulighed for at sige **NEJ TIL STORMOSKÈEN!**

KONTAKT OS:

www.aarhus-mod-moskeen.dk

E-mail:

info@aarhus-mod-moskeen.dk

Tlf.: 30 57 64 51

(hverdage 17.30 - 19.30)

Girokonto: 10 05 68 61

Støt kampen mod stormoskéen

Bliv medlem for kun kr. 50,-

eller

giv et økonomisk bidrag

eller

afgiv din protest

Klik ind på

www.aarhus-mod-moskeen.dk

Tyrkiet i EU - en ualmindelig dårlig idé!

Af Henrik Ræder

En håndfuld venner i Østeuropa snakke om den politiske situation og Tyrkiets eventuelle EU-forhandlinger. Og blev enige om, at det er vigtige sager, som det er værd at gøre en indsats for at påvirke. Bevæbnet med idealisme og en historisk bevidsthed om, at små stædige grupper kan gøre en forskel, gik de i gang. Internet er et naturligt forum for at organisere sig, og ved hjælp af e-mail fik de fat i deres venners venner. Der gik ikke lang tid, før der var over 100 mere eller mindre aktive med i gruppen.

Voice for Europe fødes

Under indtryk af Tyrkiets kamp med EU for en 'dato' besluttede gruppen at gøre noget større end læserbreve, breve til politikerne m. m., og ideen og Grand Petition Campaign (GPC) blev født. Den nye EU-forfatning, der dengang så ud til at ville blive vedtaget, gav mulighed for et såkaldt borgerinitiativ ved indsamling af 1 million underskrifter om et emne, og det var værd at udnytte. Voice for Europe blev dannet som den overordnede tværeurøpæiske organisation for projektet. I de mest aktive lande blev der også dannet individuelle orga-

nisationer, der tager sig af de lokale aktiviteter.

Hjemmesiden:
www.voiceforeurope.org

... blev oprettet som vores officielle ansigt, og er nu oversat til 17 forskellige sprog. Siden rummer vores argumentation imod Tyrkiet som EU-medlem, underskriftsark til print eller direkte underskrift online, og naturligvis seneste nyt om vores arbejde.

Da vi læste grundigere på stoffet, fandt vi en forbløffende mængde gode grunde til at holde Tyrkiet ude af EU, og de kan egentlig alle rummes i én enkelt sætning: Tyrkiet er ikke et europæisk land. Dene simple sætning, der i sig selv udelukker et tyrkisk EU-medlemskab, er en fællesnævner for en række tunge argumenter, både geografiske, historiske, kulturelle, religiøse, politiske og økonomiske.

Rigtigt i gang

9. maj blev valgt som en god startdato. Den dag åbnede vi hjemmesiden og gik for første gang ud for at samle underskrifter. I Danmark startede vi to uger siden på Kultorvet, hvor vi stillede op med entusiasme og en stor stander, der lader folk afkode på afstand, hvad vi

står der for. Titlen "Ja til Europa - nej til Tyrkiet" var med vilje valgt, så vi ikke tager stilling til EU som sådan, blot ideen om at tage Tyrkiet med i samarbejdet.

Til vores overraskelse strømmer folk ikke hen for at skrive under, på trods af, at ca. 3/4 af danskerne er enige i vores modstand mod Tyrkiet i EU. De fleste kigger lidt på os og går hurtigt videre efter det, de var ude efter. De fleste af dem, der stopper, har bare et spørgsmål: "Hvor skriver jeg under?". Vi var velforberedte med informationsmateriale og foldere - det fik vi ikke meget brug for. Enkelte råber lidt ad os, enkelte spørger for at få mere at vide - men en saglig modstand har vi ikke oplevet endnu, og heldigvis heller ikke aggressiv opførsel. Når vejret er godt, er det rigtig hyggeligt at sidde på torvet i en god sags tjeneste. På en god dag får vi 80-100 underskrifter.

Gertrud

En let regnvåd dag, hvor vi havde lyst til at gå tidligt hjem, ringer Gertrud fra Sverige. Hun ser vores materiale og vores stædighed i at blive trods regnen, og går lynhurtigt ind i arbejdet. Hun får oversat materialer og hjemmesider til svensk, og sørger minsandten for at den demonstration i Stockholm, som vi havde problemer med at få organiseret, bliver forberedt og planlagt, så den kan indgå i Europa-turen. Vi er meget imponerede af den lille dame i sit folkevognsrugbrød, der hurtigt gør en masse i Sverige. 1.000.000 er et stort tal...

Det måtte vi sande efter et stykke tid. 100 underskrifter om dagen regner vi hurtigt om til, at i hele Europa skal vi på gaden 10.000 gange, og da vi alle har et liv ved siden af VfE kan vi ikke være på gaden hver dag ugen rundt. Hjemmesiden giver en del, men med en deadline på 26. august - allersenest 3. oktober - måtte vi give køb på den ambition, og vi holdt op med at nævne det for pressen. Det er ikke godt at annoncere et mål, vi ikke når.

European Tour (ET)

Da den tyrkiske premierminister Erdogan viste sig at besøge Ungarn i maj, skyndte vores venner i Ungarn sig med at stable en demonstration mod ham på benene, med et stort banner om hans holdning til kvinderettighederne - overfaldet på kvindedemonstrationerne i Ankara var i frisk erindring. Det var meningen, at Erdogan skulle besøge

Choose a language:

Home

VOICE FOR EUROPE
A petition campaign by various European organisations against the accession of Turkey to the European Union

Online petition against the accession of Turkey to the European Union
[HERE](#)

MAIN MENU

- Home
- About us
- Petition**
- Arguments
- Campaign News
- Press Room
- Related Topics
- Contact us
- FAQ
- How you can help?
- Photogallery

VISITORS COUNTER
71388 Visitors

Total number of Signatures: 26.788
(last update 10.7.2005)

VOICE FOR EUROPE

The Voice for Europe Campaign is a Europe-wide petition campaign against the accession of Turkey to the European Union. The aim is to block the start of the accession talks in October this year.

Citizens of all member countries of the European Union are invited to sign an official petition to the European Parliament. Signatures are collected in many European cities and on the petition form on this website.

The Voice for Europe Campaign is a civil initiative organised by associations and movements which share a common interest in preserving and deepening the values of the free and democratic Europe. These values are, among others: respect for human dignity, freedom, democracy, rule of law, human rights, pluralism, tolerance, solidarity and equality between women and men.

We believe that any further enlargement of the European Union should be based on these commonly shared values. Countries not supporting European values should not be invited to join the EU.

Therefore we urge our national governments and EU institutions not to open negotiations for Turkey's accession to the EU.

Currently

Big European Tour
On 2nd August second part of Europe tour started in Berlin.
German part of Europe tour continues to Hamburg, Düsseldorf, München and another cities.

[\[more\]](#)

Solidarity Signatures
Solidarity of our European Friends (Non-EU)
Bulgaria, Norway, Romania and Switzerland

[Sign here...](#)

[\[Back \]](#)

Copyright 2000 - 2005 www.voiceforeurope.org. All rights reserved.

Hjemmesiden www.voiceforeurope.org

Heltenes Plads i Budapest, og vores venner var klar med en demonstrativ velkomst. I sidste ende har modet nok svigtet, for han aflyste sit besøg i aller- sidste øjeblik.

Således opmuntret foreslog en fra gruppen, at demonstrationen også skulle foregå i andre lande - nu var der jo et 40 m² banner, det kunne lige så godt blive brugt. Med et par uger af sommerferien, et par biler og penge nok til benzin skulle det nok kunne gøres. Det vigtigste var, at nogle i hver by ville organisere en tilladelse samt et sted at sove. Et udkast til en rejserute blev hurtigt til en plan, og forskellige sponsorer, hvoraf de fleste foretrækker at forblive anonyme, sørgede for det økonomiske grundlag.

Turen ville dække de vigtigste europæiske hovedstæder og nogle andre storbyer, udvalgt efter hvor vi kender folk, hvor langt der skulle køres etc. Formålet med turen er tredobbelt: Først at støtte underskriftsindsamlingen i de forskellige lande. Dernæst at blive set på gaden og af pressen. Og endelig at overdrage vores grundige argumenter til stats- og udenrigsministre i de forskellige lande, samt Europa-Kommissionen.

En kernegruppe på ca. 10 personer rejser rundt med udstyret, mens de lokale afdelinger sørger for tilladelser, overnatning, pressemeddelelser, invitation med mere.

Banneret gav anledning til en del debat, og efter mange argumenter for og imod vedtog vi at lave et nyt, der ikke var så personligt mod Erdogan, men derimod koncentrerer sig om det væsentlige, nemlig at Tyrkiet ikke meningsfyldt kan integreres i Europa. Et par plakater mere, balloner og T-shirts giver ekstra visuel effekt.

10.000 km demonstrationer

Den endelige rejserute blev:

Start i Budapest 13. juli. Derefter næsten daglige demonstrationer i: Bratislava - Wien - Luxemburg - Bruxelles - Paris - London - Haag - København - Stockholm - Helsinki - Vilnius - Warszawa - Prag, 29. juli. Så en hvilepause, og 2. august kommer den tyske del af rejsen: Berlin - Hamburg - Düsseldorf - Frankfurt - München.

Sådan en tur giver mange forskellige hændelser og oplevelser. Nogle højdepunkter:

Budapest: Første demonstrationsdag, ca. 30 mennesker demonstrerer. En regeringsrepræsentant står fast på at forhandle med Tyrkiet. Vores første pres- sesuccess: Et billede fra demonstrationen kommer på forsiden af avisen European Voice.

Bratislava: En betragtelig del af den slovakiske presse møder op. Der bliver givet mange interviews, og demonstrationen går op til parlamentet. Luxemburg: Demonstrationen har fået en plads midt imellem de vigtigste ministerier - og de fortæller os, at premierminister Jean-Claude Juncker er ved at spise frokost umiddelbart ved siden af demonstrationen!! Vores folk venter tålmodigt, og netop da pressen kommer, er Juncker færdig med at spise. Vi får lejlighed til at snakke med ham med TV-dækning. Hans første spørgsmål var: "Hvorfor tog det så lang tid? Jeg havde brug for jeres støtte sidste år."

Bruxelles: Demonstration på Schumanpladsen foran den store EU-bygning, EUs hjerte. At stå lige hvor tingene i sidste ende bliver besluttet gør indtryk. Østeuropæisk presse mødte talstærkt op. Folk viste mange følelser, både for og imod - og en tyrkisk delegation så passende rystede ud.

Paris: En lille demonstration - der er ikke megen lokal aktivitet, og holdet er ved at mærke de mange kilometer og få

søvn timer.

London: Demonstrationen blev holdt overfor Downing Street 10, hvor vores folk fik lov at gå indenfor og aflevere vores brev til Tony Blair (dog ikke personligt). Det er 21. juli, og ganske kort efter demonstrationens afslutning genlyder byen af politi og sirener. Det viser sig, at de mislykkede terrorangreb kom netop i det øjeblik, vores demonstration sluttede.

Haag: Igen en lille demonstration. Folk er forbløffede over, at nogen tør tage så stort et emne op. Politiet er hjælpsomt, men på vagt - de vil ikke engang tillade stængerne til at holde plakaterne - de kunne jo bruges som våben. De bad os også om ikke at demonstrere for længe af sikkerhedshensyn.

København: Rejsegruppen holder en dag fri for at sove igennem, slappe af, se lidt storby og forberede de næste dage. Demonstrationen starter på Rådhuspladsen forløber godt med pænt frem-

møde. Gertrud og hendes veninde har lavet herlige skilte med 'No Turkey in EU'. Derefter march til Christiansborg - det er grænseoverskridende at vi har ret til at bruge hele gaden - og en lille mod-demonstration på Christiansborg Slots-plads! Det giver anledning til at snakke ekstra om tingene. MF Martin Henriksen (DF) modtager vores åbne breve og bringer dem videre. Fremmødet på ca. 40 er nok under vores forventning, men dog en af de større.

Stockholm: En lille, men uproblematisk demonstration i broderlandet giver anledning til at knytte nye kontakter. Tyrkisk presse (!) er til stede, vi håber, de bringer budskabet videre. Vi havde hørt forskelligt om situationen i Sverige - det mest slående var faktisk folks apati! De fleste almindelige mennesker engagerer sig simpelthen ikke i politisk debat.

Helsinki: Godt vejr og megen presse, 7 forskellige radio/TV stationer kommer for at få interviews. Nogle aggressive tyrkere beskylder demonstranterne for at være nazister og islam-modstandere - nok turens mest markante negative episode.

Vilnius: Endnu mere presse, mere end 10 forskellige. Generelt har østeuropæisk presse vist markant større interesse end den vestlige - det har vi ingen god forklaring på.

Prag: Også meget presse her. Selve demonstrationen havde næsten 100 deltagere, og mange flere hørte på den afsluttende tale. Heliumflasken presses til det yderste, og en kæmpe sky af balloner markerer afslutningen på den første og største del af turen.

Nytter det?

Det er jo svært at sige definitivt. Selv hvis forhandlingerne bliver totalt aflyst, vil det aldrig blive tilskrevet os som interessegruppe. Vi indgår i puljen af materiale, der bliver vurderet, og jo mere sobert og vidende, vi fremtræder, desto tungere vejer vi.

I skrivende stund bliver Anders Fogh Rasmussen citeret for ting, der synes taget lige ud af vores fire sider argumenter, som begrundelse for, at det nok er bedre at give Tyrkiet et særligt partnerskab fremfor egentligt EU-medlemskab.

Konservative bakker op, og de Radikale mener, at et dansk holdningsskift kan blive udslagsgivende for hele EU's holdning. Socialdemokraterne tilføjer, at Tyrkiet som vi kender det i dag, bestemt ikke kan blive EU-medlem.

Og Erdogan har reageret hidsigt ved at kræve fuldt medlemskab eller intet.

Frankrig og Grækenland presser på ang. Cypern, mens Tyrkiet igen erklærer, at de ikke vil finde sig i flere krav fra EU. En spændt og spændende situation.

Hvad nu?

Efter en hektisk sommer trænger mange af os til at hvile lidt og tage os af dagligdagen, men vi er ikke færdige, før vi kan stemple Mission Accomplished henover vores hjemmeside. En demonstration i Bruxelles 29. august er under forberedelse, og vi fortsætter med læ-

serbreve og breve til politikerne, hvor vi understreger problemets dybde og opfordrer politikerne til at have mod til at følge folkestemningen. Meningsmålingerne er kraftigt i vores favør, og det skal udnyttes. Og i sidste ende mener vi, ligesom en del af de tyrkere vi har mødt, at Tyrkiet selv ikke er godt tjent med at skulle prøve at blive europæisk blot for at kunne melde sig ind i EU. Det er sundere for begge parter at have et gensidigt samarbejde med respekt for de forskellig-

der, der stikker langt dybere end skiftende regeringer og grandiose luftkasteller.

Det er stadig vigtigt at minde politikerne om det elementære problem med Tyrkiet: Det er ikke et europæisk land. Dermed kan det ikke blive optaget i EU, medmindre der snydes alvorligt på vægten.

Et ligeværdigt samarbejde med respekt for de store kulturforskelle er på lang sigt det bedste for begge parter. ■

Fødselstal årsag til Afrikas elendighed

Sult har altid reguleret menneskenes antal og løst overbefolkningsproblemer – indtil præventionen fremkom

Af Harry Vinter

Afrika har modtaget U-landshjælp igennem de seneste 50 år, uden at det har haft andet resultat, end at folketallet er blevet næsten firedoblet fra 250 mio. i 1955 til 906 mio. i år.

Økonomisk fremgang bliver nemlig ikke omsat til velstand og velfærd, men bliver brugt til at forøge antallet af afrikanere, som derfor bliver ved med at være lige så fattige, som de altid har været.

De fleste betragter denne tilstand som en unormal katastrofetilstand, men sådan har menneskenes livsbetingelse faktisk altid været. Det er de seneste års udvikling i de lande, som nu kaldes rige, som er et brud med det normale.

Det gælder nemlig for mennesker som for gråspurve, at bestanden reguleres af muligheden for at skaffe føde. Bestandens størrelse reguleres af det loft, som kaldes sult.

Negativ økonomisk vækst

Det kan være svært at forstå idag, og det er næsten glemt, men sult var faktisk en udbredt tilstand i Danmark indtil for omkring 100 år siden.

Men for omkring 100 år siden begyndte de lande, som nu kaldes rige, at tage den mest revolutionerende opfindelse siden hjulet i brug: nemlig præventionen.

Begrænsningen i børnetallet skabte økonomisk overskud, som blev grundlaget for vor tids velstand og velfærd.

Denne revolutionerende opfindelse har afrikanerne endnu ikke taget til sig. Derfor vokser folketallet i Afrika med forrygende hast, og derfor støder afrikanerne gang på gang imod den øvre

grænse for vækst, som naturen ubønhørligt opretholder.

Sådan behøvede det ikke at være, for faktisk er den økonomiske udvikling i Afrika fuldt ud på højde med udviklingen i de rige lande. Det viser statistik fra UNDP og Verdensbanken.

I årene fra 1990 til 2002 var den gennemsnitlige årlige økonomiske vækst i Danmark på 2,6 %. Da folketallet kun voksede en anelse, var den økonomiske

I Nigeria 2,4 og - 0,3%.

Prævention - ikke mad og medicin

Sådan kunne opremsningen fortsætte.

En fornuftig økonomisk fremgang bliver på grund af en - rent ud sagt - vanvittig befolkningsvækst forvandlet til en øget fattigdom pr. indbygger.

Siden indsamlingen til Afrika i 1985, da det gik bedre dag for dag, er indbyggertallet i Afrika blevet næsten fordob-

let, fra 553 mio. til 906 mio.

Hvis de såkaldt rige lande havde oplevet en sådan befolkningsvækst, ville de ikke have været rige.

Man kan bebrejde de rige lande og de såkaldte humanitære organisationer, at de har fokuseret på at hjælpe Afrika med medicin og fødevarer, - en hjælp, som, hvor sympatisk den end må forekomme, kun bidrager til at forværre problemerne.

Skal elendigheden i Afrika afhjælpes, er det familieplanlægning, der skal fokuseres på.

Fadderskaber skal afløses af præventionsskaber, hvor behjertede mennesker tegner sig for at holde afrikaniske familier forsynet med

præventive midler.

I de lande, som nu er blevet rige, har vi narret naturen ved hjælp af midler som preservativer og p-piller.

Det samme har de fremgangsrige stater i Asien gjort - med Kinas 1-barnspolitik som et eksempel til efterfølgelse.

Hvis afrikanerne vil blive sulten kvit, må de gøre ligeså.

I modsat fald vil naturen - som hidtil - ubønhørligt varetage reguleringen. ■

I Afrika sulter hvert tredje barn!

Fattigdom skyldes ikke manglende fordeling til de fattige men manglende produktion fra de fattige selv. Fordelingen af ressourcer, som hele den indsigtsløse "progressive" opinion og flere med den taler for, vil kun skabe meget kortvarig "rigdom". Så snart, den er opbrugt, sidder vi alle lige fattige tilbage ...

vækst per indbygger næsten lige så høj.

I Guldkysten var den gennemsnitlige økonomiske vækst fra 1990 til 2002 på 2,8%. Men da befolkningsvæksten var endnu højere, blev den økonomiske vækst negativ: - 0,1%.

Tilsvarende i Niger. En økonomisk vækst på 2,6% blev på grund af befolkningsvæksten forvandlet til en negativ vækst pr. indbygger på 0,8%.

I Chad var de tilsvarende tal henholdsvis 2,5% og -0,5%.

I Gabon 2,5% og - 0,2%.

Som katten omkring den varme grød

Islamismen vokser og viser sig som en "isme" - ganske på linje og i tråd med kommunismen og nazismen

Af Birte Frandsen

Sløret er ikke af sort eller hvidt klæde. Men det er der. Tilsløret lyst til at sætte focus på, hvad der umuliggør integration af muhamedanere i europæiske lande.

Utallige debattører kommer til orde i medierne, og alle synes at nå til et og samme resultat, nemlig at løsningen til det bedre er flere penge og endnu flere hensyn og særrettigheder, som var de tilrejsende alle børn ude af stand til at klare sig selv.

Til vort land er der gennem 400 år op til 1965 kommet i alt 15.000 indvandrede, hvorefter den store stigning i antal begyndte.

De 15.000 medbragte ikke skrifter, der pålagde afstandtagen til omgivelserne. Derfor var problemerne små og overkommelige.

Jødedom såvel som kristendom har forandret sig gennem tiden. Der ofres ikke i templerne eller brændes hekse i Guds navn i dag.

Men islam kræves i visse kredse taget helt bogstaveligt. Ikke et komma må ændres i, hvad der oprindeligt var en ørkenreligion, med tilhørende påklædning, der skulle beskytte mod det flyvende sand.

Muslimere, som ude i verden er begyndt at kræve koranen fornyet, får ikke megen støtte fra danske debattører, som af ren fejhed, ligegyldighed eller opportuniste, afholder sig fra realistisk, naturlig ærlighed.

Hvis ikke virkelighedsflugten var så stor, ville der f. eks. blive spurgt, om koranens mange truende og fordømmende ord om "vantrø" - altså anderledes tænkende.

Dersom sådanne ord forkyndes til fre dagsbønner, er det forståeligt, at integration mislykkes, og ligefrem avler vold og terrorisme.

Det turde betegnes som en kedelig form for bekvemmelighed ikke at sætte teksterne i koranen til debat, og skal ordene ikke tages bogstaveligt, bør det siges - eller koranen simpelthen skrives om.

Det muslimske overhoved i Usbekistan, Shoazim Minovarov, fordømmer fundamentalisme, og han ønsker, at imamer i hele verden skal arbejde på en ny udlægning af Allahs bud.

Senest har muslimen Ishad Manji i sin barske kritik i bogen "Problemet med islam" været inde på samme tanker.

Taslina Nasrin er fortaler for ændringer, og den italienske forfatter Oriana Fallaci har luftet samme tanker i bogen "Vreden og stoltheden".

Kvinden bag Theo van Goghs film "Submission" (underkastelse), det hollandske somalisk fødte parlamentsmedlem Ayaan Hirsi Ali, er ligeledes fortaler for ændringer.

I Jyllands-Posten skrev Adnan N. Wahab 15/9 1991, at muslimerne på det rette tidspunkt her, der og alle vegne vil føre hellig krig med inspiration fra moskeerne.

Malin Lindgren var ligeledes ude med tankevækkende ord (Politiken 11/6 1991): En førende islamisk teolog udtalte til hende, at når to religioner står

Karen Blixen kunne bedst beskrive nazismen i Tyskland ved at sammenligne den med sin egen kendskab til islam ...

over for hinanden, er det ikke for at udveksle komplimenter, men for at slå.

Peter Desmond Green havde i Politiken (7/9 2001) en skarp kronik med udtalelser om islam som værende den mest intolerante religion, der findes, med et diametralt modsat syn på individet end det protestantiske.

Hvorimod imam Abu Laban er kendt for sin skarpe retorik over for USA, Israel og Vesten, hvilket han ikke er den eneste imam, der her i landet giver udtryk for.

Naser Khader har i bogen "Khader DK" (s. 133) peget på, at børn i koranskoler her i landet undervises efter bøger, som er kolossalt racistiske, og at børnene simpelthen undervises i fordomme.

Når der nu er travlhed omkring undersøgelser af koranskoler i Pakistan, ville det måske være en idé at starte her i landet først.

Margrethe Vestager og senere Ulla Tørnæs ville som tidligere undervisningsministre ikke checke muslimske undervisningsbøger, ligesom Uffe Østergaard fra Center for Holocaust- og Folkedrabsstudier ikke mente, at området hørte til under centrets opgaver.

Forfatteren Henrik Nordbrandt er ble-

vet tavs, selv om forfatteren i Samvirke (dec. 1995) havde en stærk kritik om Europas blinde øje med hensyn til islamisk fundamentalisme.

Fiskekammeraterne og reklamesøjlerne fra DSB, Uffe Ellemanns og Kjeld Hillingsøes bidrag til problemløsninger omkring integration og terrorisme er nemme og overfladiske. Hillingsø blev sammen med Jan Øberg således i DR-debat (17/7 2005) enige om, at fattigdommen var det største problem. Og Ellemann måtte i Berlingske Tidende først frem med gamle kristne synder, før der turde kredses om problemer i dag.

En 20-årig muslimsk studerende meldte anderledes ud med sit standpunkt, da han i DR-debat (29/7 2005) aggressivt hævdede, at danske soldater i Irak også var terrorister.

Islams mål er *kalifatet* - det verdensomspændende, muhamedanske storrige fra en kultur, der misbruger en religiøs struktur, der atter ender som politik med sharia-lov. En lov, der stener kvinder og fjerner al frihed.

Det onde i kommunismen og nazismen havde sine medløbere og bekvemme rygklappere.

Hvorfra skal den værdige, faste og to-tale afstandtagen udgå, dersom historien igen byder på en "isme", der vil indtage folk, fæ og lande?

Karen Blixen skrev i "Breve fra et land i krig" (udgivet 1965) om Nazi-Tyskland:

"Mon der vel har været noget som det Tredje Rige? Af de Foreteelser, som jeg i mit Liv har kendt, er den, der kommer nærmest, Islam, den muhamedanske Verden og Verdensanskuelse".

Karen Blixen fandt i øvrigt ting i koranen, der mindede om kapitler i Hitlers "Mein Kampf".

Irshad Manji fortæller i sin bog, at jøder og kristne i Nordafrika i fordums tid skulle bære skuldermærker med henholdsvis svin og aber på. I Bagdad skulle der tilmed bæres klæder med gule symboler - en markering, der blev genoplivet af nazisterne. ("Problemet med islam", s. 68).

Mens onde tekster leves ud i virkeligheden - i begyndelsen var som bekendt også her ordet - soves tornerosesøvn, mens hækken bare vokser og vokser.

Fatalismen er kostbar og fatal.

Udvandring som islams "Lebensraum"

Den trojanske hest
Rolf Slot Henriksen:
Erobring og besættelse.
(Rafael, DK, 2002.
136 sider. 199 kr.)

Denne i højeste grad anbefalelsesværdige bog indeholder oceaner af afslørende udtalelser fra de 18 vigtigste islamorganisationer i Danmark, samt fra flere valgte politikere af samme herkomst, og tillige de korancitater, der bruges som "helligt" alibi for disses retfærdiggørelse. Og så er de syv mest ekstreme organisationer endda ikke med i bogen. Den belyser klart den uhyrlige trussel, vi her i Europa står over for, og som skyldes den indre fjende, de kollaboratører, der har skabt dette infame monster. Og det har absolut intet med "paranoia" at gøre!

Forfatteren må så absolut være en af de ganske få ægte islamekspertes, vi har. Alle burde læse bogen, for den må kunne overbevise enhver, der hidtil ikke har fattet, at alle muhamedanere tror fuldt og fast, at koranen er af guddommeligt herkomst, hvoraf følger, at dens udsagn ikke kan afvises, uden at man ender i helvede! Derfor deltager den troende muhamedaner helhjertet i koranens påbudte globale koloniserings- og erobningsplan.

Den første og vigtigste betingelse for at kunne forsvare sig mod en erobreren, at denne ikke allerede befinder sig på ens eget fædrelands jord. Hvis der allerede er etableret en trojansk hest ved forræderes hjælp, må den demonteres gennem konsekvent repatrieringspolitik.

Bogen er en indtrængende advarsel om ikke at stirre sig blind på terroren og bomberne! For den virkelige trussel mod vore efterkommere og vor civilisation kommer fra barnevognene! Og den mentale forskel mellem terroristerne og de "passive" shariatilhængere (som nyttige idioter kalder "fredelige og tolerante") er til at overse. Målet er overtagelse af vore lande gennem høj formerings-takt. Og der findes jo psykopater på tinge, der med velvilje ser frem til et islamisk flertal i hele Europa. De må da klart være shariatilhængere og dermed skabsfascister!

Man kan drage følgende konklusioner som følge af bogens dokumentation:

Om korandyrkere har arbejde eller høj uddannelse eller ej influerer ikke på, om de bliver terrorister - tværtimod. Det er deres fascistreligion, der forgifter dem.

Alle muhamedanere anser verdens-erobringen som det absolut vigtigste i islam. Alle lande, de trænger ind i, skal gøres islamiske! Terroren skal blot lamme "de vantro", så de ikke kan kæmpe mod koloniseringen. Og ingen hader den frie tanke mere end den troende muhamedaner!

Terrorrens eneste virkelige formål er at afvende opmærksomheden fra den "stille" erobring, så vi nøjes med at bekæmpe de relativt få terrorister, men

derimod intet foretager os mod de mange passive muhamedaneres vej til magten gennem barnevognene, erobringens middel. De "fredelige og tolerante" kolonister kan så oven i købet markere sig ved at "støtte" kampen mod terroren, og dermed (for en tid) maskere den virkelige trussel!

Udvandring er noget helt essentielt for islam som Lebensraum for nazismen. (I en totalt overbefolket verden er emigration lig med aggression, og lig med en formeringskrig, der faktisk gør militær aggression overflødig.)

Kernen i islam er at føre krig og erobre hele verden, til alle underkaster sig. Det er, hvad jihad mest betyder. Den islamiske verdenserobring betegnes hyklerisk som "bekæmpelse af uvidenhed, undertrykkelse, uretfærdighed, had og racisme". Begreber der ærligt talt i allerhøjeste

ste grad er kernen i islam! At de også er imod "nationalisme" er en indikation for alliancen med den såkaldte "venstrefløj" – og Hitler, der tordnede mod "snæversynet nationalisme" i trediverne!

Brugerne af barnevognene har samme mål som terroristerne – shariasamfundet. Og de af vore politikere, der allierer sig med disse barnevogne er folkeforrædere og civilisationsødelæggere.

Hvor mange af Muhameds disciple er så "ekstreme"? Shariapolitik er bevisligt racistisk mod "vantro", og det må være ekstremisme. Rundspørger i England og Tyskland viser, at to trediedele af muhamedanerne går ind for sharia og afskaffelse af demokratiet. De må derfor betegnes som yderliggående (ekstreme). Stort set ingen ønsker integration, og af shariatilhængere vil halvdelen bruge vold.

I Storbritannien opererer 350 yderliggående islamistiske bevægelser, og tilsvarende findes i hele Europa. De arbejder på underminering af vore lande lige som sovjetkommunismen; og de får samme støtte af intellektuelle og journalister som denne fik. Allerede Churchill advarede mod islams afsporede militarisme.

80% af ungdomskriminaliteten begås i København af fremmede, og den begås kun mod danskerne, altså klart racistisk motiveret. Men § 266b kan ikke bruges – heller ikke mod racistiske udtalelser fra islamiske organisationer. De afvises, når de anmeldes. § 266b er racistisk, for den er på racistisk vis vendt mod danskerne.

Alle troende muhamedanere er fundamentalistiske korantro, og de går derfor ind for stening af kvinder og for slaveri, som er en del af sharia, guds lov. De er ikke det mindste interesserede i at blive danskere eller integrerede. Påvirkning fra os er yderst skadelig for deres identitet.

Flest muligt sendes til genopdragelse i hjemlandene (tallet er enormt). De vil bo i ghettoer og skabe parallelsamfund. Vor kultur gør dem til kafir (vantro). Sådanne folk ville aldrig drømme om at føle sig taknemlige mod det "vantro" samfund, der tog imod dem. Erobring er en ret.

Ifølge koranens sharia findes der ingen "uskyldige civile" blandt vantro.

Bogudsalg med lodtrækning

Alle numre af **DANSKEREN** -
fra starten til udgangen af 2000 i 3 flotte bind:

- 10-50 Bind 1 - alle numre fra årene 1987-1993, med register **200 kr.**
10-51 Bind 2 - alle numre fra årene 1994-1997, med register **200 kr.**
10-52 Bind 3 - alle numre fra årene 1998-2000, med register **200 kr.**

SÆRTILBUD
- køb alle 3 bind for 500 kr.

Peter Neerup Buhl:

30-02	"Det nationale gennembrud. Europæiske modstandere af multikulturalismen" (142 sider)	50 kr.
30-03	"Kampen mod grænserne - fremmedkursens talsmænd. Ca. 1965 - 1990" (141 sider)	50 kr.
30-04	"Kampen mod grænserne - bd. II. 1990'erne: Multikulturalismen etableres" (157 sider)	60 kr.
30-06	"Gudmund Schütte - forsker og national stridsmand" (217 sider)	60 kr.
30-07	"Thorkild Gravlund - folkets digter" (110 sider)	30 kr.
30-08	"H. J. Hansen, dr. phil. - zoolog og polemiker" (116 sider)	30 kr.
30-09	"C. E. Friis - to gange Danmarks redningsmand" (94 sider)	30 kr.
30-11	"Fornuftens jordiske redskab?" - 100 år med de radikale" (96 sider)	60 kr.

Peter Neerup Buhl og Mogens Glistrup:

30-05	"Retssagen mod Islamlobbyen" (om Mogens Glistrups lange modstandskamp - 233 sider)	150 kr.

Ole Hasselbalch:

40-01	"Viljen til modstand" (om dem, der går imod masseindvandringen - 73 sider)	20 kr.
40-02	"Svig" (det officielle Danmark og DDFs forsamlingsfrihed - 96 sider)	30 kr.
40-03	"Pressenævnet" (om letfærdigt tilsyn med presseetikken)	20 kr.
40-04	"Opinionsskampen 1933-1945" (om den åndelige kamp omkring nazisme og besættelse)	30 kr.

Søren Krarup:

50-01	"I virkeligheden - af dagens strid" (en række indlæg i 1980'ernes debat - 137 sider)	30 kr.
50-02	"Hvad med Danmark" (indlæg fra deltagere i Komiteen mod Flygtningeloven - 183 sider)	50 kr.

Povl E. Nørager:

60-01	"Stemmer fra fortiden" (et opgør med både gammel og ny nazisme - 193 sider)	50 kr.
60-02	"Kan det ske igen" (om fortalere for nazistisk tankegods i Danmark - 104 sider)	35 kr.

DDF-udgivelser af forskellige forfattere:

70-01	"Forbudte foredrag" (taler holdt i DDF 1996-1997 - 88 sider)	40 kr.
70-02	"Islam for vantro" (om islams indstilling til anderledes tænkende - 28 sider)	10 kr.
70-03	"Flygtningeeksplosionen - vor tids skæbnekrise" (svensk syn på problemerne)	10 kr.
50-03	Åse Clausen Bjerg: "En lærke letted - sandheden om løgneren i det 'korrekte' Danmark"	70 kr.
50-04	G. G. Galster: "Rene griserier" (det ikke spor urene dyr, historisk set)	10 kr.

BOGPAKKE: Vælg 4 bøger fra listen for 100 kr. - portofrit tilsendt

Sådan afgives bestilling:

Indsæt beløb på DDFs girokonto nr. 454-7551,
Den Danske Forening, Skomagergade 25, 4000 Roskilde
Skriv titelnumre (se venstre kolonne i listen ovenfor) på girokortet
Skriv tydeligt og anfør gerne dit telefonnummer

... og du deltager i lodtrækningen om de 3 bind på billedet !

Læs, om du har vundet i næste nummer af Danskere !

"Muslimer er derimod altid uskyldige, også når de fører krig mod og knuser de vantro."

Det er derfor, at den aktive modstand mod denne erobring må bestå i hjemsendelser, ikke i (hjernedøde) håbløse forsøg på pacificering af et stadigt større antal.

De "fredelige og tolerante" bruger høj formeringstakt og taqiya, "de militante" terror og krig. Til samme mål: erobring.

Hvad gør EU for at forhindre et islamisk flertal i hele Europa? Intet, tværtimod. EU fremskynder det ved at optage Tyrkiet! Ønsker EU at udbrede ondet?

RSH skriver så sandt, at vores selvfølgelige pligt og ret er at forsvare vor kultur, vort folk og vort land. Som Tjekkiets præsident Vaclav Klaus har udtalt, skyldes terrortruslen EUs vanvittige "multikultur"-politik og indvandringen. Ingen af de europæiske partier ville finde sig i Hitlers *Lebensraum*-politik. Men de fleste af dem støtter muhamedanernes krav om stadigt mere *Lebensraum* i Europa. Selv om konsekvenserne af islamisk flertal vil blive langt værre. En forrykt elite vil gå i ledtog med hvad som helst, og ofre hvem som helst, for at skabe deres perverse ver-

densborger-antifolk. Derfor fordømmer de terror, men ikke den kolonisering, der skal gøre os til mindretal og et forhistorisk folk. Kan man ikke kalde dem for verdensborgerfascister?

RSH fastslår klart, at den værste racisme er systematisk at kolonisere andres land, samtidigt med, at man åbent betegner dettes folk som "værende af en lavere kategori". Og slutter med et citat fra en tidligere frihedskæmper: Frihed er, at det er tilladt at forsvare sig. Må man ikke mere forsvare sig, er man ikke mere fri!

Bent Jacobsen

"Fodnotepolitikerne" fredet i ny rapport

Danmark under den kolde krig
ISBN 87-7605-091-2, Bind 1-4.

Dansk Institut for
Internationale Studier.

Pris: 600,00 kr.

(samlet, inkl. moms).

Tilgængeligt på: www.diis.dk

Den længe ventede rapport fra DIIS om Danmark under Den kolde Krig er udkommet. Et mammutværk i 4 bind på samlet et par og tyve hundrede sider samt resumé og bilag.

Udredningen er blevet til efter kommissorier fra regeringerne Nyrup Rasmussen og Fogh Rasmussen. Formålet med den er dels at belyse den sikkerhedspolitiske strategi og den militære trussel fra Sovjetunionen og de øvrige Warszawapagtlande mod Danmark og Vesteuropa, dels at gennemgå den officielle danske sikkerhedspolitik og den danske sikkerhedspolitiske debat med særlig vægt på perioden hen imod den kolde krigs afslutning. Warszawapagtlandenes forsøg på at opnå direkte eller indirekte indflydelse på formuleringen af Danmarks sikkerhedspolitik, herunder gennem danske partier og organisationer, fremhæves i kommissoriet som værende af særlig interesse.

Bind 1 omfatter arbejdets baggrund og tilgang (forskning og kilder, trusselsbegreb og trusselsvurderinger m.v.), den tidlige kolde krig, østlige aktiviteter rettet mod Danmark 1945-1962 samt vurderinger af dansk sikkerhedspolitik i perioden. Bind 2 dækker detenten 1963-1978 og den sidste fase 1979-91. Under hele gennemgangen fokuseres på trusselsbilleder, dansk sikkerhedspolitik m.v.

Diskussionen om rapportens indhold tog fart i agurketiden i sommeren 2005 - så tidligt, at debattørerne umuligt kan

have nået at læse værket forinden. Derfor blev rapportens eget resume af indhold og konklusioner spist rå.

Floden af detaljer og rapporternes omfang er i sig selv egnede til at skabe indtrykket af, at der her er tale om en udtømmende fremstilling og analyse. Rapporten har imidlertid ikke tilvejebragt den klarhed, som almindelig akademisk analyse af tilgængeligt materiale kan producere. Inden for det, der er nærværende forfatters speciale, nemlig påvirk-

ningsoperationerne mod Danmark, er en del kendt viden i al fald udeladt, og en del nærliggende ræsonnementer er heller ikke gjort. Oplysninger, der viser i retninger, som kan være politisk kontroversielle for "fodnotepolitikerne", er simpelt hen holdt uden for.

Specielt er det meget beklageligt, at de umedvidende såkaldte "fortrolige kontakter" på dansk side, som KGB og de andre østlige tjenester i betydelig grad

satsede på, stort set ikke er omtalt. Ganske vist identificeres den "fortrolige kontakt" (bind 1. s. 456) som fænomen, men rapporten forklarer ikke den betydning, KGB tillagde disse folk i arbejdet.

Forholdet er det, at KGB meget langt mente at kunne klare sig uden styrede og medvidende agenter. Chefen for KGBs anglo-skandinaviske afdeling, Viktor Grusjko, frarådede ligefrem sine operative medarbejdere at forsøge at hverve en værdifuld kontakt som agent i klassisk forstand, uanset om udsigterne hertil var gunstige, eftersom det kunne skabe unødige problemer og lægge pres på manden. Umedvidende fortrolige kontakter kunne, mente han, f. eks. udmærket bruges ved den kortlægning af vort opinionsdannelsessystem, som var nødvendig for at finde dets bløde punkter, samt til at sluse budskaber og materiale ind i vore medier, arkiver og databaser.

En KGB-officer udgav sig over for fortrolige kontakter som f. eks. diplomat eller journalist - eller blot som ven. Disse kontakter oplærtes heller ikke i for-dækte teknikker, og "opgaverne" til dem havde normalt blot form af forsigtige spørgsmål. En fortrolig kontakt kunne derfor kun styres efter ret løse retningslinjer. Begge parter viste forsigtighed i det indbyrdes samkvem, men skjulte på den anden side ikke forbindelsen, som blot ikke annonceredes højt og lavt. KGB sørgede også for en dækhistorie, som kunne forklare den.

En fortrolig kontakt kunne f.eks. være en person, der var villig til at acceptere/vurdere visse ting som facts og til derfor at viderebringe dem. Det kunne også være en person, som var villig til i ven-skabelige former at tale om stemninger og bløde punkter blandt vore politikere, journalister og opinionsdannere. En afhopper fra KGB, Mikhail Butkov, for-

tæller, at fortrolige kontakter kunne give adskillig information, som var mere interessant end mange tophemmelige dokumenter, og at de kunne være yderst effektive i påvirkningsoperationer. En anden afhopper, Stanislav Levchenko, beretter, at en god del af hans vestlige kontakter ikke erkendte, at de i realiteten arbejdede for KGB. Ofte havde disse ellers velorienterede folk en rent udforbløffende evne til at bedrage sig selv, fortæller han.

Rapporten går også let hen over den modernisering af de østlige påvirkningstjenesters fremtræden på den danske scene, som gennemførtes over årene, hvor man så fordelene ved i højere grad at spille på strømningerne i vort samfund frem for på gammeldags, grov kommunistpropaganda.

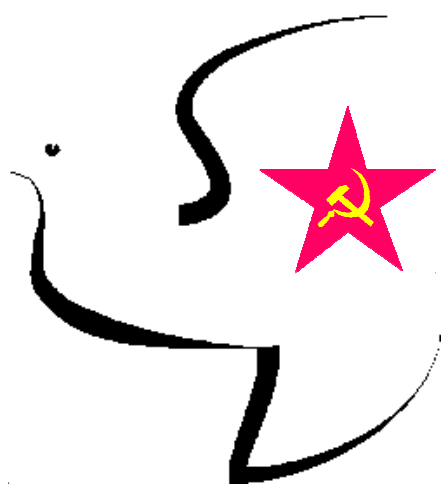
Rapporten begraver sig dybt i teoretiske tankemodeller og abstraktioner. For den, der har prøvet at ligge i et jordhul med forældede våben og i risiko for at blive løbet over ende af overlegne Warszawa-pagtstyrker, er det f.eks. uinteressant at få at vide, at østblokken ikke havde planer om et uprovokeret angreb. Provokationer lader sig som bekendt altid konstruere, og et diktatur handler ikke nødvendigvis i henhold til rationel akademisk forudseelighed. Med den slags i erindring undres man også over, at rapporten (bind 1 s. 87 ff) bruger ikke mindre end 13 sider på at forklare teoretisk, hvad en trussel er.

Rapporten mener (bind 1 s. 382), at med hensyn til en række vigtige spørgsmål led østmagternes påvirkningspolitik skibbrud, så vidt som at den danske offentlighed fortsat sluttede op om NATO (jf. gallupundersøgelser og resultaterne ved folketingsvalgene), og så vidt som at frykten for den militære fare, Sovjetunionen og Warszawa-pagten udgjorde, fortsat var massivt til stede. Fredsbevægelserne accepterede således ikke generelt østblokkens argumenter, noteres det, og den dialog, der opstod, og som der var vilje til i det danske politiske landskab og blandt personer beskæftiget med international politik inden for forskning og formidling, begrænsedes af, at de fleste ikke-kommunistiske danske politikere grundlæggende ikke kunne acceptere det politiske system, som de østlige parter repræsenterede. Det understreges også i rapporten, at de østlige analyser forudså, at Socialdemokratiet ville lægge den NATO-kritiske kurs i fodnoteperioden om igen, hvis partiet vendte tilbage til regeringsmagten. Rapportens noget sorgløse konklusion er kun spiselig, hvis det negligeres, at vore modstandere faktisk

havde en såkaldt strategisk langtidsplan for undergravelse af de vestlige samfund. Læser man planen, viser det sig nemlig, at det faktisk lykkedes at skubbe danske politikere ganske langt i den retning, østmagterne ønskede. Denne plans eksistens holder rapporten imidlertid uden for synsfeltet i sammenhængen.

Rapportens bind 3 (s. 373) forklarer, at der ikke er grund til at fæstne sig for meget ved østlandenes egne – ret optimistiske – vurderinger af gennemslagskraften af påvirkningsindsatsen:

"En væsentlig forklaring på, at man fra østlig side generelt fastholdt et positivt syn på virkningerne af egen udenrigspolitik og propaganda, var succeskriterierne for arbejdet med Vesten. Tilpassede man målene for succes til det praktisk opnåelige, var det lettere at påvise resultater. I et bureaukratisk plansystem var dette en god måde at underbygge sin egen berettigelse på. Arbejdet med Vesten var forbundet med prestige som følge af den internationale klassekamps centrale ideologiske placering i det kommunistiske system. Desuden bød arbejdet med Vesten muligheden for at rejse til det kapitalistiske udland, et privilegium der ikke kom den

brede befolkning til del. Der var derfor såvel gode politiske, institutionelle som politiske årsager til ikke at fremstille egen indsats som fiasko. Det kom blandt andet til udtryk i fremhævelsen af praktisk overkommelige mål, der i sig selv egentlig ikke fortalte noget om den politiske gennemslagskraft".

Rapporten erkender dog, (s. 378 ff), at påvirkningskampagnerne faktisk havde en vis gennemslagskraft i den danske offentlige opinion (målt i opinionsmålingerne).

Interessant er det at få fastslået – hvad der allerede dengang var velkendt – at venstrebevægelserne førte registre over "højreorienterede personer" og videre-

gav navnene østpå (s. 492). Det er også interessant at få klarificeret, at mange på venstrefløjens så de danske efterretningstjenester som deres direkte modstandere, hvorfor de problematiserede PETs registre og arbejdede for at få disse begrænset (s. 491).

Rapporten fortæller, at PET i 1969 kunne konstatere, at fagbevægelsen var "dybt rodfæstet i det danske socialdemokrati" og LO "fri for kommunistisk indflydelse", men at tjenesten bekymret fulgte kommunisternes kamp for at trænge ind (bind 2, s. 420). Faktisk opretholdt LO sit eget efterretningsapparat (AIC) netop for at modvirke sådan infiltration og for at sætte bevægelsens ledere i stand til at vide, hvad de blev udsat for. Dette apparat fik Anker Jørgensen nedlagt i 70'erne – med den konsekvens, at fagbevægelsen blev blotlagt for alskens misbrug. Det omtales senere hen (i bind 3 s. 344 f) at det lykkedes at genetablere de i 1968 afbrudte officielle forbindelser med LO i 1986. Temaet for kontakterne blev her afspændings- og fredsbevægelsen, og østtyskerne var meget tilfredse med, at den danske fagbevægelse engagerede sig i denne sag.

De danske efterretningstjenesters vurderinger er interessante, idet det jo er dem, man på dansk side havde at holde sig til. Ud fra rapportens oplysninger om disse vurderinger kan konstateres, at de vurderinger m.h.t. venstrefløjens aktivitetsprofil, som dengang anlagdes af "ultra højreorienterede" privatpersoner, i alt væsentligt var sammenfaldende med det, embedsmændene i PET og FET nåede frem til. PETs og FETs vurderinger var det bedste, danske politikere dengang havde at holde sig til. Hvordan skulle en ophængt politiker kunne være klogere end embedsmænd, der havde hele deres arbejdstid til at beskæftige sig med disse anliggender? Hvorfor blev det så god latin dengang, at denne viden var højreekstremistisk?

Også dette forklarer rapporten sig ud af. I en sammenfattende vurdering (bind 3, s. 381 ff) tages således afsæt i, at det lå i selve vore efterretningstjenesters grundlag, at dette "fremmede et syn, hvor risiko stod i forgrunden." Følgelig, hedder det, at "når den østlige påvirkning indtog en særlig fremtrædende plads i efterretningsarbejdet, var det derfor ikke nødvendigvis udtryk for, at påvirkningen i det samlede politiske billede var markant, endstige dominerende, men blot at tjenesterne var opmærksomme på alt, hvad de tolkede som faresignaler." (s. 381).

Ak ja.

Ole Hasselbalch

Underkastelse bag "dialogens" facade

Bat Ye'or:
Eurabia. The Euro-Arab Axis.
(Fairleigh Dickinson University
Press, 2005. 384 sider. 262 kr.).

Dette er nok "årets bog" inden for vor emnekreds. I detaljer vises, hvordan den europæisk-arabiske "dialog" gennem de sidste tre årtier ganske ensidigt har virket til vor ulempe og principielt har gjort Vesteuropa og de arabiske lande til et fælles "Eurabia". EU er for muslimerne modent til plukning, vort område er "dar al-sulh", d. v. s. lande, muslimerne har midlertidig våbenhvile med i deres Hellige Krig, indtil de helt kan erobre os.

Og det er jo snart sket p. g. a. vore ledende politikeres "appeasement"-politik gennem en menneskealder. Det såkaldte samarbejde har altid været servil eftergivenhed fra europæernes side for muslimernes krav. Således har de krævet – og fået – alle mulige rettigheder for deres emigranter her i Europa og til stadighed kritiseret og presset på for mere, mens kristen- og jødehad har haft fri udblæsning hjemme hos dem selv. Som hvis Nazityskland havde kritiseret briterne for manglende etnisk tolerance – og havde fået en undskyldning og løfte om bod og bedring...

Millioner af "vantro" har jo ikke fået lov at indvandre – med alt betalt og lige rettigheder - i araberlandene, tværtimod: Der er faktisk ikke flere jøder i de arabiske lande, og kun 0,5% af de oprindelige kristne befolkninger.

Ye'or ser konflikten fra et jødisk synspunkt med vægt på det urimelige i den europæiske kritik af Israel og tavshed over for de ulig værre arabiske overgreb. Hun viser, at det først var i 1970erne, at palæstinenserne blev skabt som "folk". Indtil da var de af alle blot benævnt arabere, men det var ikke oportunt, da de så bare kunne genbosættes i Arabien (ligesom det relativt meget større antal jødiske flygtninge fra muslimske lande blev genbosat i Israel).

Utvivlsomt med rette hævder Ye'or, at Israel kun er det aktuelle påskud for muslimernes krig mod Europa: Islams over 1000-årige historie er konstant krig mod os vantro. Europæiske politikeres illusion om at kunne pacificere dem med indrømmelser udspringer af frygt, men ganske utilgeligt har man for at forsvare indrømmelserne opbygget en fantasi-islam med en historie og kultur uden hold i virkeligheden, kort sagt en

myte om en "tolerant islam" med en "guldalder", som Ye'or grundigt piller fra hinanden.

Desuden sandsynliggør hun, at der ingen reel grund er til frygt, for muslimerne ved udmærket godt, at de er totalt afhængige af vore teknologioverførsler etc., hvorfor allerede "oliekrisen" i 1973, der startede det hele, var unødvendig, for Vesten kunne bare have lukket af den modsatte vej.

Men aldrig har Vesteuropa stået fast. Frankrig, Tyskland og Belgien har været de værste medløbere. Uden de mindste modkrav er diktaturer som Egypten og Syrien blev overdænet med EU-borgernes skattepenge. Muslimerne har uden væsentlige indrømmelser nået deres mål med at implantere et stort befolkningselement hos os, med samme rettigheder som værtsbefolkningerne og med fuld bibeholdelse af politiske og

Bat Ye'or viser, at det først var i 1970erne, palæstinenserne blev skabt som "folk". Indtil da var de af alle blot benævnt arabere, men det var ikke oportunt, da de så bare kunne genbosættes i Arabien - ligesom det relativt meget større antal jødiske flygtninge fra muslimske lande blev genbosat i Israel.

økonomiske forbindelser til oprindelseslandene. Det sande antal immigranter (kolonisateurer) skjules "som en statshemmelighed" for de europæiske folk. Tragediens anden akt kan begynde...

Den uendelige europæiske langmodighed over for Arafat & Co.s terrorvælde står i skarp kontrast til den korte lunte over for Israel, som et flertal af europæerne endda ifølge en opinionsundersøgelse nu har udråbt til den største trussel mod verdensfreden. Et tegn på, at vi mentalt allerede er et slavefolk underlagt muslimerne, et "dhimmi"-folk som så mange, der gennem historien gradvist er blevet underkuet af ekspanderende islam. Vi har nu overtaget deres verdens-

billede og er parate til at give de af vore egne, som har vovet at gøre modstand, nådestødet...

Ye'or gengiver detaljeret europæiske toppolitikeres indlæg på "dialog"-konferencer og kommenterer: "De formulerer flove, ydmyge undskydninger for kolonisering og Europas antiarabiske fordomme. Den arabiske sides repræsentanter indtager derimod skolemestertonen med spanskkrøret. Overbevist om den islamiske civilisations tolerance, humanisme og storhed understreger de dens stilling som Europas åndelige og videnskabelige kilde."

Blandt ledende "eurabere" kan nævnes Prodi, Solana, afdøde Anna Lindh og ikke mindst Chirac, der har udtalt, at "Europas rødder er lige så meget muslimske som kristne". De eurabiske politikere bryster sig af at stå for en "s sofistikeret" politik i kontrast til amerikanernes primitive fremfærd, men Ye'or afklæder dem simpelthen som kujoner. I stedet for at trække en streg og tage det nødvendige opgør, bedriver de ad absurdum "dialog" og nedsætter komiteer og underkomiteer, der formerer sig som metastaser i en kræftsyg krop, og snakker umærkeligt eget civilisationsgrundlag væk. Milliarder af euro er allerede gået til "hjælp", "kulturel udveksling", møder, rejser og hotelophold for den europæiske elite, der sælger europæernes arvegods for deres egen regning. Og hvor meget, alt dette har ført til hjemme blandt muslimerne, ses f. eks. af en 2004-opinionsundersøgelse fra Marokko: 45% af befolkningen støtter Osama bin Laden, 60% går ind for selvmordsangreb mod europæere i Irak, 73% er negative over for kristne, 92% over for jøder. Kun 2% ser positivt på kristne...

At "dialogen" er en blindgyde, burde for længst være almenviden, men Ye'or beretter, hvordan dissidenter på europæiske universiteter og i medier, der vover at sige fra, stadig mister job og publikationsmuligheder. Men hendes egen bog er et kæmpeskridt fremad i at skabe opmærksomhed om Europas igangværende selvmordsproces (nu benævnt "Barcelona-processen").

Peter Neerup Buhl

"Historie er politik anvendt på fortiden".

Henrik Gade Jensen

"Euro-islam" blot en erobningsstrategi

**Tariq Ramadan:
At være europæisk muslim.
(Forlaget Hovedland, 2002.
312 sider. 268 kr.).**

Tariq Ramadan er af *Time Magazine* udråbt som en af det 21. århundredes mest indflydelsesrige tænkere. Han har gjort sig kendt med sit bud på en europæisk udgave af islam. Med det "europæiske" er det dog så som så. Som lederen af Islamisk-Kristent Studieceter, Lissi Rasmussen, skriver i forordet til den danske udgave af hans bog, handler det for Ramadan "ikke om at gå på kompromis med islam, slække på islams principper for at tilpasse sig majoritetsbefolkningens krav og værdier".

Ramadans recept for muslimerne i Europa lyder på "mere af det samme" - dvs. løsningen hedder mere islam, ikke mindre. Muslimernes misere skyldes for ham ikke islam, men at muslimerne ikke kender nok til koranens budskab. Som han skriver: "Vi må forstå, at vores egen religion rummer alle de generelle principper, som er nødvendige for at forholde os til nutidens problemer og formulere relevante løsninger på dem." Og senere i sin bog tilføjer han, at koranen "er den sidste referenceramme, hvis indhold er relevant for nutiden og for alle steder og tider i fremtiden, indtil den menneskelige histories afslutning." Desuden fastslår han, at den alvorligste synd er at gøre det lovligt ulovligt, eller det ulovligt lovligt, for det er at sidestille sig selv med Gud (Allah). Ikke tilfældigt går Ramadan ind for kvinders adskillelse fra mænd i det offentlige rum og er imod, at de muslimske kvinder gifter sig med vantro, og han støtter "Det Europæiske Råd for Fatwa og Forskning", hvis formand ønsker Vesten islamiseret og dødsstraf for homoseksuelle.

Modsat moderne europæisk holdning og på typisk muslimsk maner handler religion for Ramadan ikke kun om troen. "At tro er tværtimod at opføre sig på en bestemt måde, nemlig at forsøge at efterleve alt, hvad der er fastlagt ved åbenbaring og profeterne." For en vantro, der kender lidt til koranen, lyder jo allerede dét ildevarslende.

Ramadan citerer profeten Muhameds udsagn: "Det er umuligt at adlyde et væsen, der ikke adlyder Skaberens." Det må jo skabe tvivl om muslimers loyalitet i Vestens stater, og Ramadan anbefaler da også muslimer i vestlige lande at

blive militærnægttere. Reglen om, at muslimer ikke må kæmpe mod andre muslimer, "bør overholdes til enhver tid". Det må vel således være umuligt for et vestligt samfund at have muslimer i nogen offentlig funktion, da de uundgåeligt må tage parti for muslimer, der på en eller anden måde er i konflikt med myndighederne.

At Ramadans opfordring til muslimerne i Europa om at tilpasse sig kun er en rent foreløbig strategisk indrømmelse, anes af hans ord: "Fordi den vestlige civilisation i dag befinder sig i en styrkeposition, er vi nødt til at tage den som en model og følge dens udvikling, på godt og ondt." Ramadan lægger stor vægt på enheden af alle muslimer: "Ummaen er én krop, hvis én del er syg, føler hele kroppen sig syg." Desuden skriver han om muslimsk identitet, at det vil være "meningsløst og tåbeligt at

Tariq Ramadan

forvente, at det geografiske tilknytningsforhold skulle have første prioritet". Kort sagt bliver muslimer egentlig aldrig europæiske, de tilhører i første række islam.

At Europa også på længere sigt bør tilhøre islam, fremgår af Ramadans lidet skjulte strategiske overvejelser: "Muslimer har som en del af de europæiske samfund en islamisk pligt til at beskytte deres identitet, respektere lovgivningen inden for det frihedsområde, de har fået, bestræbe sig på inden for alle felter (sociale, juridiske, økonomiske og politiske) at arbejde for etablering af en muslimsk personlighed og et vestligt landskab, der i videst muligt omfang svarer til den." Og i sin bogs konklusion fastslår han om muslimerne i Europa, at det er "nødvendigt at komme ud over den reaktive attitude og vende tilbage til en muslimsk referenceramme."

Helle Merete Brix havde i Kristeligt Dagblad 27. august 2004 en artikel, *Myten om euro-islam*, der bekræfter de anelser, man får om Ramadan ved læsning af hans bog. Hun oplyser bl.a., at bogen oprindeligt blev udgivet af "Islamic Foundation of Leicester", centrum for den ekstremistiske organisation Jamaat-e-Islami. Ramadan-familiens bastion er "Centre Islamique" i Geneve, der af terroreksperter også betegnes som en bastion for militant islam, og familien synes at have forbindelse til Al-Taqwa-banken, der menes at have støttet Al Qaeda.

Desuden står Ramadan på forskellig vis i forbindelse med ekstremistiske organisationer såsom Milli Görüs og Det muslimske Broderskab, og med nynazister. Tariq Ramadan fik da også i sommeren 2004 indrejseforbud i USA pga. terroristforbindelser.

Han klager i sin bog over, at der i Vesten "hersker total forvirring, og almindelige mennesker kan i dag dårligt nok se forskel på en praktiserende muslim og en 'fanatiker' eller 'ekstremist'." Det er Ramadan dog altså selv ikke uden skyld i...

Selv hvis Ramadan virkelig havde været "moderat muslim", er hovedproblemet, at flertallet af muslimer ikke går ind for moderation. Ramadan (en intellektuel parallel til sin danske fan Naser Khader) kritiserer konservative muslimske kredse for at forsvare en idealiseret udgave af islam, men han gør selv i høj grad det samme (f. eks. "frihed til gudsdyrkelse er en hellig ret indenfor islam, hvorfor den skal beskyttes og forsvares uanset det forfulgte folks religion").

Han forfalder desuden til en (næppe ægte) naiv formalisme, f. eks. når han skriver om de millioner af muslimer i Europa: "Ved at underskrive en arbejdskontrakt eller ansøge om visum har de anerkendt både forfatningens, lovgivningens og statens legitimitet og myndighed." Det har de selvfølgelig slet ikke.

Det er paradoksalt, at de vestlige nyttige idioter for islam, der ynder at gøre grin med dem, der "forveksler små ekstremistgrupper med muslimer generelt", i endnu højere grad benytter sig af samme logik, når de knytter deres håb om en generel "europæisk islam" til én enkelt muslimsk intellektuel - der endda slet ikke går ind for noget som helst kompromis, når det kommer til stykket!

Peter Neerup Buhl

Den Danske Forenings

HØSTMØDE 2005

Sædvanen tro indbydes medlemmer og venner af Den Danske Forening til høstmøde med foredrag, en omgang spørgsmål og svar sammen med vore foredragsholdere, masser af debat og - ikke mindst - med almindeligt, godt samvær med nok af tid til at få talt sammen.

EU, nationalstaterne og indvandringen

... er dette års emne, der behandles i et panel med oplæg fra bl. a.:

Annemarie Engel

(cand. jur., advokat, uafhængig debattør og forfatter)

Ole Gerstrøm

(tidligere medlem af Folketinget for Fremskridtspartiet)

Poul Vinther Jensen

(Den Danske Forening, tidligere bestyrelsesmedlem i Folkebevægelsen mod EF)

Henrik Ræder

("Voice for Europe" mod tyrkisk EU-indtræden)

Tid: Lørdag den 24. september 2005

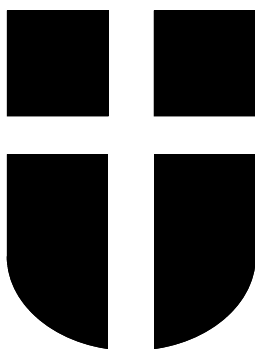
Sted: Odense

Varighed: 10:00 - 17:00

Entré: Gratis adgang

Spisning: Frokostanretning bestilles og betales ved mødets begyndelse

Tilmelding og spørgsmål til: Poul Vinther Jensen, telefon 6113 0032 (efter kl. 15:00)

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Danmarksfondens af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes "Danmarksfondens", kan indsættes på Den Danske Forenings girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af Danskeren, til foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.

Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.

Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet Danskeren (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde*